

Liahona

**Ett bättre
förbund, s 2**

**Ungdomar
skapar musik
i Manitoba i
Canada, s 18**

Liahona

PÅ OMSLAGET

Framsida: *Kristus och den samaritiska kvinnan*, av Carl Heinrich Bloch, med tillstånd av Nationalhistoriska Muséet vid Frederiksborg i Hillerød, Danmark. Baksida: *Kristus gav oss liknelsen om den barmhärtige samariten*, av Robert T Barrett.

LILLA STJÄRNAN OMSLAGET
Illustration Mark W Robison.

ARTIKLAR

- 2 Budskap från första presidentskapet: Ett bättre förbund
James E Faust
- 10 Undervisa med tro *Robert D Hales*
- 25 Besökslärnarnas budskap: Förbered dig för att få personlig uppenbarelse
- 30 Hitta farfar Pablo *Raquel Pedraza de Brosio*
- 32 Jesu liknelser: Arbetarna *Henry F Acebedo*
- 36 De forntida apostlarnas ord: Principer för att bygga upp kyrkan
Richard J Maynes
- 40 Sista dagars heliga berättar
Min fars tapperhetsmedalj *Emmanuel Fleckinger*
Min dotters bön *Kari Ann Rasmussen*
Finn frid genom förlåtelse *Anonym författare*
En kompass i tjock dimma *Lin Tsung-Ting*
- 44 För dessa mina minsta *Victor Guillermo Chauca Rivera*
- 48 Så kan du använda *Liabona* september 2003

UNGDOMSSIDORNA

- 7 Affisch: Var en stark länk
- 8 Jag hittade en skatt *D Rex Gerratt*
- 18 Not för not för not *Shanna Ghaznavi*
- 22 Med kärlek *Stefania Postiglione*
- 24 Råd och förslag: Roliga veckoträffar
- 26 Håller inte måttet *Chad Morris*
- 47 Visste du det här?

LILLA STJÄRNAN

- 2 Kom, lyssna till profetens röst: Spår i snön
Thomas S Monson
- 4 Samlingsstunden: Gör vad är rätt
Vicki F Matsumori
- 6 En lärare som brydde sig *Tamra Flake Kriser*
- 8 I hela världen *Jan Pinborough*
- 10 Berättelser ur Nya testamentet: Onda män dödar Stefanus, Paulus får lära sig om Jesus
- 14 Vänner emellan: Vi ska till Primär
Robert R Steuer
- 16 Tempelbilder

SE "UNDERVISA MED TRO", S 10

SE "SPÅR I SNÖN", S LS2

Första presidentskapet:

Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum:

Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight, Neal A Maxwell,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Chefredaktör: Dennis B Neuenschwander

Rådgivande: Monte J Brough, J Kent Jolley, W Rolfe Kerr,
Stephen A West

Verkställande direktör: David L Frischknecht

Redigeringschef: Victor D Cave

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktionschef: Richard M Romney

Assisterande chefredaktörer: Marvin K Gardner,
Vivian Paulsen, Don L Searle

Redaktionspersonal: Collette Nebeker Aune, Susan Barrett,
Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter Gaunt, Shanna
Ghaznavi, Jenifer L Greenwood, Lisa Ann Jackson, Carrie
Kasten, Melvin Leavitt, Sally J Odekirik, Adam C Olson,
Judith M Paller, Jonathan H Stephenson, Rebecca M Taylor,
Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell,
Kimberly Webb, Monica Weeks

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktörer: J Scott Knudsen, Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design och produktionspersonal: Kelli Allen-Pratt, Fay P
Andrus, C Kimball Bott, Howard Brown, Thomas S Child,
Reginald J Christensen, Brent Christison, Kerry Lynn C
Herrin, Kathleen Howard, Denise Kirby, Tadd R Peterson,
Randall J Pixton, Mark W Robison, Brad Teare, Kari A Todd,
Claudia E Warner

Marknadschef: Larry Hiller

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Kris T Christensen

Ansvarig utgivare för Kyrkonytt: Gösta Kärlof

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 0726

E-post: hunden618@telia.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din enhets
tidskriftsombud eller direkt till Göteborg Sweden Service Center,
Umlandagatan 24, 412 80 Göteborg.
Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en
helårsprenumeration är SEK 150:00 och betalas till pg
260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till *Liahona*,
Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT
84150-3220, USA; eller e-mail till
cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller
"vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bulgariska,
cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska,
haitiska, holländska, indonesiska, isländska, italienska,
japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribati, koreanska,
kroatiska, lettiska, litauiska, malagasy, marshalliska,
mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska,
samoanska, singalesiska, slovenska, spanska, svenska,
tagalog, tahitiska, tamil, telugu, thailändska, tjeckiska, tonga,
tyska, ukrainska, ungerska, och vietnamesiska. (Hur ofta den
utkommer varierar för olika språk.)

© 2003 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:

September 2003 Vol. 127 No. 9. LIAHONA (USPS
311-480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is
\$10.00 per year; Canada, \$16.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at
additional mailing offices. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent issue;
old and new address must be included. Send USA and
Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may
be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

BREV TILL REDAKTIONEN

JAG ANVÄNDER OCH KLIPPER I LIAHONA

Liahona har varit till stor hjälp för mig. Jag har lärt mig mycket från den och jag älskar att läsa den levande profetens ord.

Jag får många förslag från *Lilla stjärnan* som jag använder när jag undervisar mina barn om evangeliet under familjens hemaf-ton. Materialet från denna del är utmärkt. Men när jag klipper ut några av spelen och aktiviteterna är jag mycket ledsen över att behöva förstöra en berättelse eller bild som jag kanske vill använda vid ett annat tillfälle. Jag skulle vara mycket glad om jag kunde använda detta material utan att skada sidan före eller efter.

*Magdalena Velázquez de Cervantes,
Frontera församling,
Ciudad Juárez norra stav, Mexico*

Redaktörens anmärkning: Vi får ofta denna synpunkt och ser problemet med att klippa i en berättelse eller artikel. Men om vi skulle utforma barnens del så att man kunde klippa i en sida utan att skada en annan, skulle vi vara tvungna att lämna några av de 16 sidorna tomma. Hellre än att göra så försöker vi utforma tidningen så att eventuella klippningar gör minsta möjliga skada. I vissa områden kan läsarna göra kopior på spel och aktiviteter och klippa i kopiorna i stället för i originalen.

FRÅN RYSSLAND MED TACKSAMHET

Vi vill uttrycka vår uppriktiga tacksamhet för de heltidsmissionärer som verkar i vår gren. Under de senaste två åren har vår stad välsignats av dessa äldster och systrar. De har lämnat sitt varma hem, sin kärleksfulla familj och nära vänner för att rädda själar från världens ondska.

Vi är tacksamma för engelsklektionerna, för det finns inte tillräckligt med engelsklärare i våra skolor och universitet. Vi kan också säga några vänliga ord om det som missionärerna har gjort för gamla och sjuka i hem och sjukhus. Men den viktigaste egen-skapen är deras djupa och starka tro på Jesus Kristus.

Vi vill tacka deras mödrar och fäder för att de uppfostrat sådana goda, hingivna unga människor. Vi är tacksamma för deras ärlighet och hårda arbete, för deras intresse och omsorg, för deras ömma hjärtan och skickliga händer och för deras kärlek till alla människor.

*Medlemmar i Surguts gren,
Rysslandmissionen Jekaterinburg*

INSPIRATION FÖR ATT FORTSÄTTA UTVECKLAS

Sedan jag kom hem från min mission har jag varit tvungen att bo långt hemifrån på grund av skolan. Men i min ensamhet har jag ändå en av de bästa sporrarna för själen — tidningen *Liahona*. Den är en källa till inspiration för att fortsätta utvecklas i livet. Den uppmuntrar mig och varje dag hjälper den mig att bli bättre än vad jag var dagen före.

*Lenin Enrique Colonia Córdova,
Pueblo Libre gren,
Cajamarca stav, Perú*

GOSPEL ACCORDING
MATTHEW

Chapter 1
1 In that time Jesus went out, and saw many people, and said unto them, Blessed be ye that are poor: for the kingdom of heaven is yours.
2 Blessed be ye that weep now: for ye shall laugh hereafter.
3 Blessed be ye that are now hungry and thirsty: for ye shall be satisfied.
4 Blessed be ye that are now weeping: for ye shall laugh.
5 Blessed be ye that are despised and hated: for ye shall be honored.
6 Blessed be ye that are reviled and persecuted for my sake: for the kingdom of heaven is yours.
7 But woe to you that are now full: for ye shall hunger.
8 Woe to you that are now laughing: for ye shall weep.
9 Woe to you that are now honored: for ye shall be despised.
10 Woe to you that are now praised: for ye shall be reviled and persecuted.
11 Thus shall it be with you that persecute me: thus shall it be with you that persecute me.

ETT bättre förbund

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Aposteln Paulus var väl insatt i det nya tänkande som var nödvändigt i övergången från Gamla till Nya testamentet. Det är en resa från den strikta formaliteten som kännetecknade lagens bokstav som Mose undervisade om, till den andliga vägledning som den Helige Anden ger.

I sitt brev till hebréerna beskrev Paulus denna anpassning: "[Moselagen] åstadkom ju inte något fullkomligt. Men ett bättre hopp har kommit, och genom det träder vi fram inför Gud ... [och] det förbund som Jesus har gått i borgen för [är] mycket bättre" (Heb 7:19, 22; se också Joseph Smith Translation, Hebrews 7:19–20).

Det är viktigt att vi studerar, lär oss och lever efter de svåra lärdomar som Frälsaren undervisade om – "det förbund som [han] gått i borgen för" – så att vårt kristliga beteende kan upplyfta oss till en mycket högre andlig nivå.

En borgensman för ett bättre förbund

Vad innebär det att gå i borgen? När vi vänder oss till ordboken finner vi att *gå i borgen* betyder "åtagande att överta betalningsskyldighet för en annan person".¹

Är det inte just det som Frälsaren gjorde genom sin mission?

Vad är ett förbund? För oss är ett *förbund* en överenskommelse vi gör med Gud. Frälsaren som borgensman garanterar alltså ett bättre förbund med Gud.

En svårare lära

Nya testamentet är "ett bättre förbund" eftersom en persons avsikter i sig själva blir en del av det som är rätt eller felaktigt i det mänskliga beteendet. Vår avsikt att göra ont, eller vår önskan att göra gott, blir därför ett fristående element att ta i beaktande när det gäller våra gärningar. Vi har fått veta att vi till viss del kommer att bli dömda efter vårt hjärtas avsikter (se L&F 88:109). Ett exempel på att bli dömd enligt sitt hjärtas avsikter finns i Matteus:

"Ni har hört att det är sagt: *Du skall inte begå äktenskapsbrott.*

Jag säger er: Var och en som med begär ser på en kvinna har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta" (Matt 5:27–28).

Detta nya förbund är en svårare lära.

På grund av formaliteten och stelheten som

Det är viktigt att vi studerar, lär oss och lever efter de svåra lärdomar som Frälsaren undervisade om, så att vårt kristliga beteende kan upplyfta oss till en mycket högre andlig nivå.

utvecklades i utövändet av den gamla lokala engelska sedvanerätten, utvecklades ett komplement för att större rättvisa skulle kunna skipas. En av mina favoritmaximer är ”rättvisa gör det som borde göras”. I Nya testamentet går man ett steg längre med begreppet lag. Till stor del blir vi inte bara dömda för vad vi har gjort, utan också för vad vi borde ha gjort i en viss situation.

En högre lag

Vi kan finna mycket av andan i Nya testamentets högre lag i bergspredikan. Här lärde Jesus att hans lag kräver att vi försonas med andra innan vi kommer till honom:

”Därför, om du bär fram din gåva till altaret och där kommer ihåg att din broder har något emot dig,

så lämna din gåva framför altaret och gå först och försona dig med din broder, och kom sedan och bär fram din gåva” (Matt 5:23–24).

Ett annat exempel på en svår lära finns i följande avsnitt, enligt vilket det är helt förbjudet att svära:

”Ni har vidare hört att det är sagt till fäderna: *Du skall inte svära falskt* och: *Du skall hålla din ed inför Herren*.

Jag säger er: Ni skall inte alls svära ...

Ert tal skall vara ja, ja, och nej, nej. Allt utöver det kommer från den onde” (Matt 5:33–34, 37).

Den text som följer utgör mer av den svåra läran i Nya testamentet:

”Stå inte emot den som är ond, utan om någon slår dig på den högra kinden, så vänd också den andra åt honom.

Om någon vill ställa dig inför rätta och ta din livklädnad, så låt honom få din mantel också ...

Ni har hört att det är sagt: *Du skall älska din nästa* och hata din ovän.

Jag säger er: Älska era ovänner och be för dem som förföljer er” (Matt 5:39–40, 43–44).

I Nya testamentet undervisar Frälsaren om ett nytt och högre sätt att be. Det är mycket enkelt och okomplicerat.

”När ni ber skall ni inte rabbla långa böner som hedningarna. De menar att de skall bli bönhörda för sina många ords skull.

Var inte som de. Er Fader vet vad ni behöver, innan ni ber honom om det.

Så skall ni be: Fader vår, som är i himlen. Helgat blive ditt namn.

Komme ditt rike. Ske din vilja på jorden liksom den sker i himlen.

Ge oss i dag vårt bröd för dagen.

Och förlåt oss våra skulder, såsom också vi förlåter dem som står i skuld till oss.

Och för oss inte in i frestelse utan fräls oss från den onde. Ty riket är ditt och makten och äran i evighet, amen” (Matt 6:7–13; se fotnot).

I Nya testamentet lär Frälsaren också att vi bör utföra våra goda gärningar på ett bättre sätt, nämligen i hemlighet:

”Nej, när du ger en gåva, låt inte din vänstra hand veta vad den högra gör, så att din gåva ges i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda,

belöna dig” (Matt 6:3–4).

Men i bergspredikan finns också den största utmaningen, den svåraste läran: ”Var alltså fullkomliga, såsom er Fader i himlen är fullkomlig” (Matt 5:48).

Som ”medlare för ett nytt förbund” (Heb 9:15) introducerade Frälsaren också en högre lag beträffande äktenskap. Några fariséer kom till honom och frågade: ”Är det tillåtet för en man att skilja sig från sin hustru?” (Mark 10:2.) Han svarade:

Som ”medlare för ett nytt förbund” introducerade Frälsaren en högre lag. Uppmaningen Jesus gav människorna var att de skulle ersätta alla stela och tekniska ”du skall inte” i Moses lag med andan i ”det bättre förbundet”.

”Från skapelsens början gjorde Gud dem till man och kvinna.

Därför skall en man lämna sin far och mor och hålla sig till sin hustru,

och de två skall vara ett kött. Så är de inte längre två, utan ett kött.

Vad Gud har fogat samman, skall människan inte skilja åt” (Mark 10:6–9).

En enorm uppgift

Uppmaningen Jesus gav människorna var att de skulle ersätta det stela och tekniska ”du skall inte” i moselagen – som de andligt omogna och forntida Israels barn behövde – med andan i ”det bättre förbundet”. Hur skulle det gå till? Det var ont om tid. Frälsaren hade bara tre år på sig. Var skulle han börja? Uppenbarligen måste han börja med apostlarna och den lilla grupp lärjungar som fanns runt omkring honom, som skulle få ansvaret att föra verket vidare.

President J Reuben Clark Jr (1871–1961), rådgivare i första presidentskapet, beskrev denna svårighet enligt följande: ”Denna

uppgift innebar att judarnas månghundraåriga Moselag skulle omstörtas och bokstavligt talat preskriberas, och sedan ersättas med Kristi evangelium.”²

Detta var inte lätt ens för apostlarna att förstå. Tomas var ett exempel på deras brist på förståelse. Tomas hade vid flera tillfällen hört Frälsaren förutsäga sin död och uppståndelse. Men när Tomas fick veta att den uppståndne Kristus levde, sade han: ”Om jag inte får se hålen efter spikarna i hans händer och sticka fingret i hålen efter spikarna och inte får sticka min hand i hans sida, så kan jag inte tro” (Joh 20:25). Kanske Tomas kan ursäktas eftersom en sådan stor händelse aldrig hade ägt rum tidigare.

Petrus omvändelse till den storslagna principen att Jesu Kristi evangelium är till för alla, är ett annat exempel på denna svårighet att förstå. Han hade varit ett ögonvittne, som han sade i Andra Petrusbrevet: ”Det var inte några utstuderade myter vi följde, när vi förkunnade för er vår Herre Jesu Kristi makt och hans ankomst, utan vi

Vi kan finna mycket av andan i Nya testamentets bögre lag i bergspredikan.

var ögonvittnen till Jesu majestät” (1:16). Vad hade han varit ögonvittne till? Han hade varit ögonvittne till allt i Frälsarens verksamhet.

När Kristus hade träffat den samaritiska kvinnan vid Jakobs brunn hade Petrus sett Frälsaren välkomna samariterna, som judarna hatade (se Joh 4). Men när han såg en syn och hörde Herrens röst säga: ”Vad Gud har förklarat för rent skall inte du anse vara orent” (Apg 10:15), blev han verkligen förvirrad. När han till slut blivit övertygad om instruktionen och hade fått en andlig bekräftelse, öppnade han sin mun och sade: ”Nu förstår jag verkligen att Gud inte gör skillnad på människor, utan tar emot den som fruktar honom och gör det som är rätt, vilket folk han än tillhör” (Apg 10:34–35).

Så småningom förstod och omfattade apostlarna det ”bättre förbundet”. Vi är tacksamma för deras djupsinniga uttalanden som ”ögonvittnen till Jesu majestät”. De utformade en del av grunden till vår tro på den högre lag som Frälsaren undervisade om.

Det är så stärkande att läsa apostlarnas vittnesbörd att Jesus faktiskt är Kristus. Dessa vittnesbörd säkerställer också det ”bättre förbundet”. Efter sin stora predikan om livets bröd, i vilken Frälsaren klargjorde för dem som hade fått äta av bröden och fiskarna att det var han och hans lära som var livets bröd, skrev Johannes:

”Efter detta drog sig många av hans lärjungar tillbaka, så att de inte längre följde honom.

Jesus sade därför till de tolv: ’Inte vill väl också ni gå bort?’

Simon Petrus svarade honom: ’Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord,

och vi tror och förstår att du är Guds Helige” (Joh 6:66–69).

Men de underverk som Frälsaren gjorde och vittnesbörden från dem som såg och hörde dessa övertygade långtifrån alla. Det beror kanske på att ett vittnesbörd är en sådan personlig, andlig övertygelse.

Vår utmaning idag

Nya testamentet är ”ett bättre förbund” eftersom så mycket lämnas åt hjärtats och sinnets avsikter och den Helige Andens maningar. Denna förfining av själen är en del av den styrka som ett personligt vittnesbörd om Jesus Kristus ger. Det kan inte finnas något vittnesbörd om inte den Helige Anden vittnar för vårt hjärta och sinne.

Låt oss studera, lära oss och leva efter de svåra lärdomar som Frälsaren undervisade om i Nya testamentet, så att vårt kristliga beteende kan upplyfta oss till en mycket högre andlig nivå. ■

SLUTNOTER

1. *Nationalencyklopedins ordbok*, del 1, s 187.
2. *Why the King James Version* (1965), s 51.

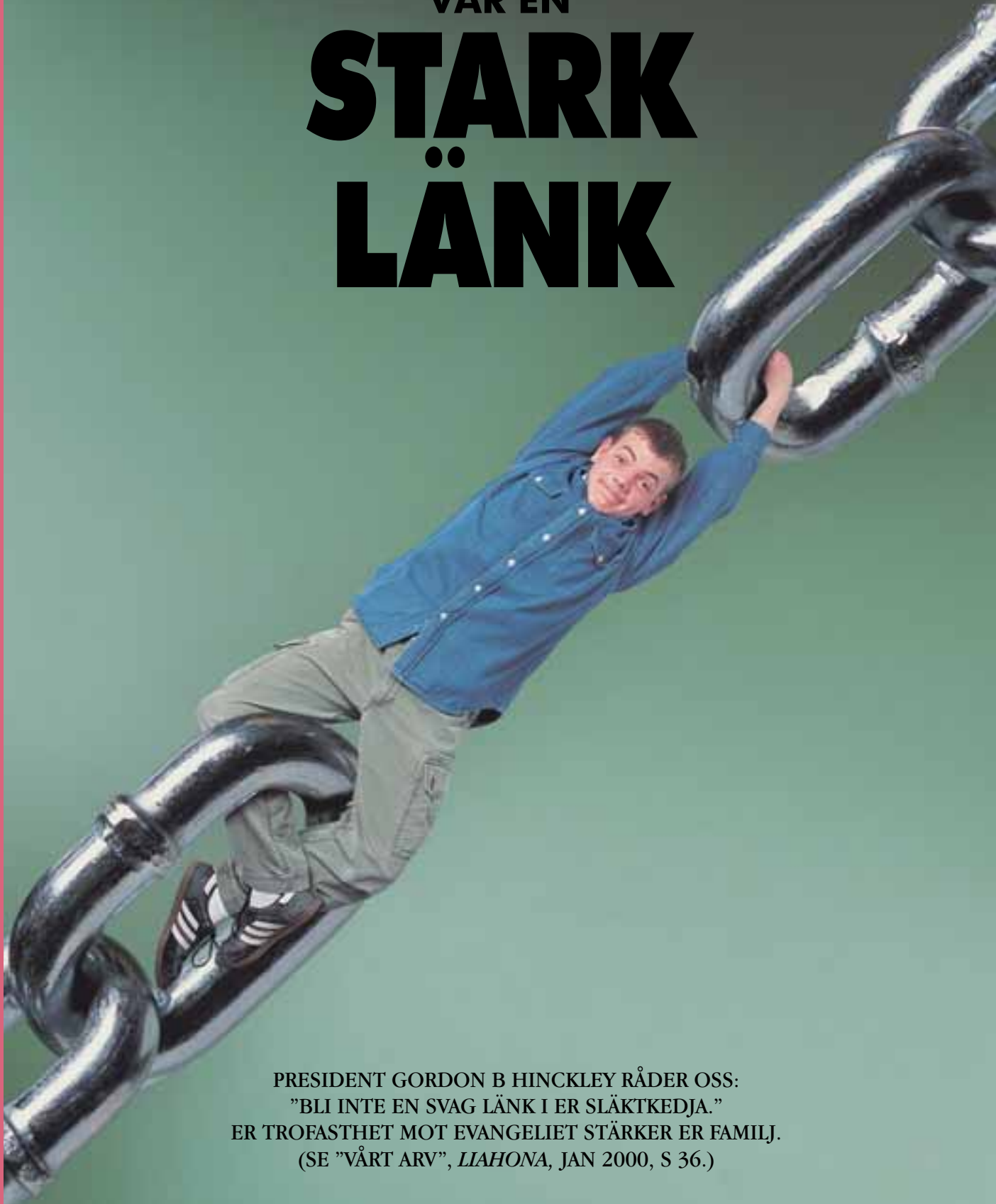
FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att ha förberett er under bön kan ni dela med er av detta budskap på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer ett par exempel:

1. Be familjemedlemmarna nämna vilka bud som de tycker är svårast att hålla. Läs upp några av de svårare och högre lärdomarna som president Faust nämner, och diskutera varför var och en kan vara svår att följa. Läs och diskutera de två sista styckena. Bär ditt vittnesbörd om Frälsarens lärdomar i Nya testamentet.

2. Visa en bibel och be familjemedlemmarna dela med sig av tankar och känslor om Gamla och Nya testamentet. Fråga dem vilka skillnader de tycker att det finns mellan de två böckerna. Läs de tre första styckena i budskapet. Återge några av president Fausts uttalanden om varför Nya testamentet är ”ett bättre förbund”. Visa en bild på Jesus Kristus och uttryck din tacksamhet för Nya testamentet.

VAR EN
STARK
●
LÄNK

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY RÅDER OSS:
"BLI INTE EN SVAG LÄNK I ER SLÄKTKEDJA."
ER TROFASTHET MOT EVANGELIET STÄRKER ER FAMILJ.
(SE "VÅRT ARV", *LIAHONA*, JAN 2000, S 36.)

JAG HITTADE EN SKATT

ÄLDSTE D REX GERRATT
i de sjuttios kворum

När du ser en tiodollarsedel, så vet du egentligen inte hur mycket den kan vara värd.

En dag när jag var 13 eller 14 år gick jag till mataffären som låg några kvarter bort från min skola. Affären hade underbar glass och mina klasskamrater och jag gick ofta dit under vår lunchrast för att köpa glasstrutar med två kulor.

En dag när vi hade fått vår glass tittade jag ner på mina fötter och såg en tiodollarsedel på golvet. Tio dollar för femtio år sedan i Förenta staterna var verkligen mycket pengar för en ung man. Satan försökte fresta mig med: "Tänk vad du kan göra med tio dollar."

Tack vare det som mina föräldrar lärt mig, lyssnade jag inte. Jag tog med mig pengarna till kassörskan och talade om för henne att jag hade hittat dem på golvet. Hon sade: "Du är en ärlig ung man. Jag ska skriva ditt namn på en papperslapp och om ingen kommer och frågar efter sedeln, så ska jag se till att du får tillbaka den."

Jag gav den till henne. Samma eftermiddag kom en ung man in för att fråga om hon hade sett en tiodollarsedel. Hon sade: "Ja, och här är pojkens namn som hittade pengarna."

Pojken tog reda på var jag fanns och kom och tackade mig, och vi blev nära vänner.

Men det är bara början på berättelsen. Tack vare vår vänskap och hans goda känslor

gentemot mig, presenterade han mig för sin familj. Allteftersom barnen i familjen växte upp och gifte sig, blev jag också vän med deras familjer. Under hela mitt liv har jag blivit nära vän till tio eller tolv familjer bara på grund av den där tiodollarsedeln. Jag har varit i deras hem. Som biskop har jag intervjuat några av deras barn. Jag har inbjudits till tempelvigslar och andra familjesammankomster under de gångna 50 åren. Jag har inte bara glatt mig åt vänskapen med dessa barn, utan också med deras föräldrar. De är en underbar familj.

Jag är tacksam att jag inte blev alltför frestad att behålla den där tiodollarsedeln, eftersom min underbara far och mor hade undervisat mig om ärlighetens princip. Ärlighet har öppnat många dörrar. Det är en härlig känsla att kunna se folk i ögonen och säga: "Jag har alltid försökt att vara ärlig."

Jag har talat med mina egna nio barn om att vara ärlig. Jag sade till dem att när ni ser en tiodollarsedel, så vet ni egentligen inte hur mycket den är värd. Den har ett visst värde i sig, men min vänskap med den där familjen är värd mer än en förmögenhet. Det betyder otroligt mycket för mig att känna dem. ■

VANILLA
STRAWBERRY
CHOCOLATE

R. HULLLOS

Undervisa med tro

Fastän Abinadi undervisade genom Anden så påverkades inte kung Noah. Men Alma blev omvänd. Jag lovar er att när ni undervisar och vittnar med Anden, kommer ni att nå dem som är redo att få undervisning.

När vi undervisar ungdomar med Anden, vidrör vi deras hjärtan och vi påverkar deras liv.

ÄLDSTE ROBERT D HALES

i de tolv apostlarnas kворum

Evangelielärare i hemmet och i kyrkan har många ansvar, och för att kunna uppfylla dessa ansvar måste de först sträva efter personlig rättfärdighet. Som lärare för föräldrar och ungdomar måste vi leva efter evangeliet på ett sådant sätt att vi alltid har Anden hos oss. Om vi lever värdigt är Anden alltid med oss. Vi kan då undervisa med Anden. När vi undervisar med Anden kan ungdomarna känna det och ta emot det med Anden. Hjärtan vidrörs och liv påverkas.

Ni minns kanske den berättelse som återges i Mosiahs bok om då Abinadi stod bunden inför den onde kung Noah. Abinadi undervisade om evangeliet med Andens eld. Han gav stränga och specifika varningar när han oförskräckt undervisade om omvändelsens princip. Fastän Abinadi undervisade genom Anden så påverkades inte kung Noah. Men Alma, som befann sig vid domarsätet och hörde vittnesbördet, blev omvänd (se Mos 12:9–17:2). Vi vet inte alltid vem vi

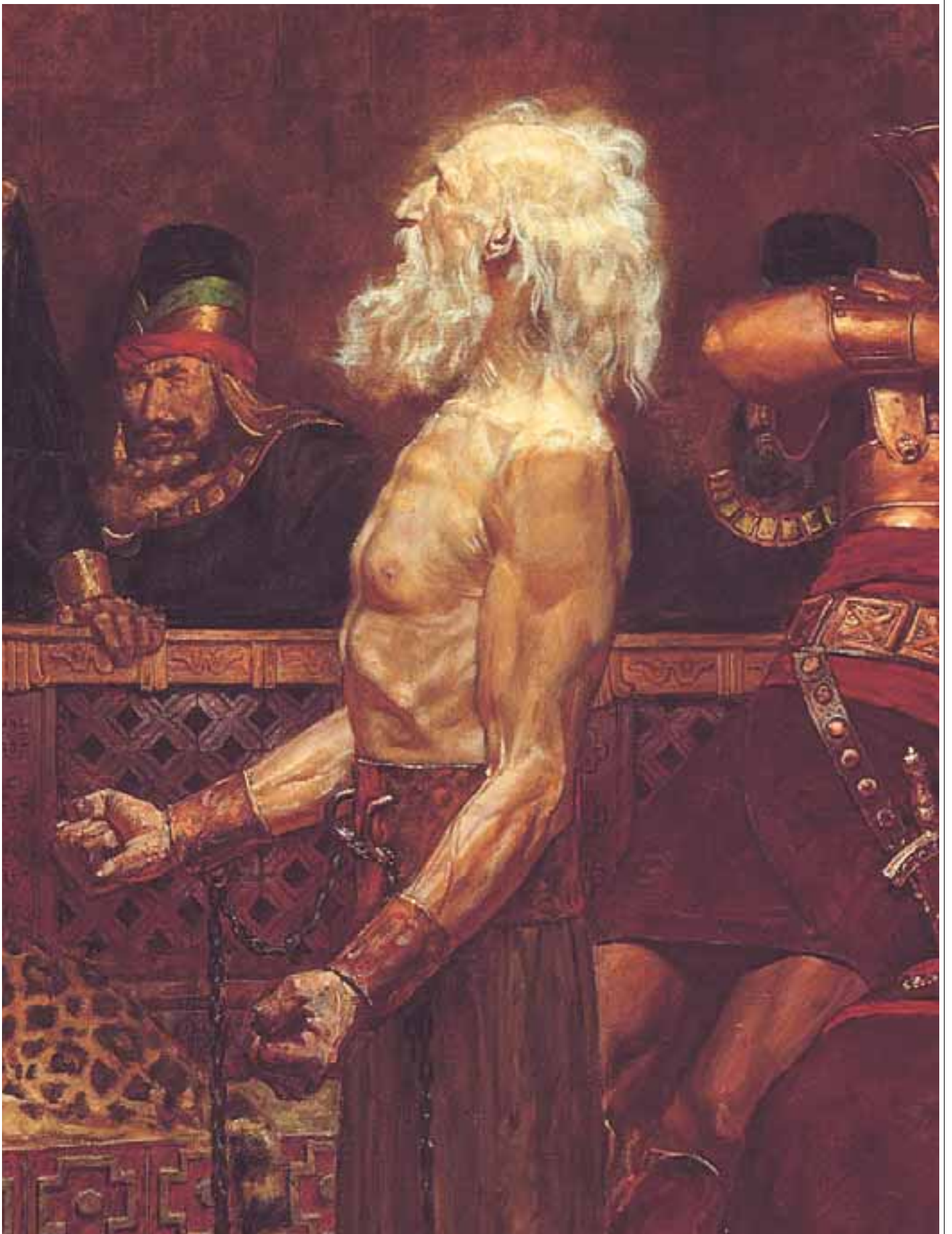
kommer att nå, men jag lovar er att när ni undervisar och vittnar med Anden, kommer ni att nå dem som är redo att få undervisning.

Vi får inte glömma bort trons betydelse. Att undervisa genom Anden är verkligen att utöva tro. För varje begrepp som vi undervisar om och för allting som vi vittnar om behöver vi förlita oss på den Helige Anden för att kunna vidröra hjärtat hos dem som vi ansvarar för. Vi undervisar med tro, vi undervisar med Anden, vi kungör med frimodighet vårt vittnesbörd.

Tillämpa evangeliets principer

Det jag oroar mig för är att det finns en skillnad mellan vad de ungdomar vi undervisar *vet* om evangeliet och vad de *gör* för att tillämpa evangeliets principer i sitt liv. Det är i detta avseende som vi lärare är mycket betydelsefulla.

Som lärare måste vi kräva av våra ungdomar att de tänker. Jag ska aldrig glömma bort det som jag lärde mig av en söndagsskollärare när jag var omkring 10 år gammal. Till jul fick vi ett stort kort med små häften inuti – vart och ett med en berättelse ur Bibeln: David och Goliat, världens skapelse, Daniel och lejongropen. Det fanns många fina bibelberättelser i den. Vi läste var och en av dem

därhemma och kom till klassen förberedda att diskutera dem. Än i dag kan jag tydligt minnas denna undervisning.

När vi hade diskuterat varje berättelse fick vi frågor som: "Vad betyder det för dig?" "Vad finns det för samband mellan detta skriftställe [eller denna berättelse eller princip] och ditt liv?" "Hur kan du använda dig av denna lärdom i din familj?" "Vad tycker du om den?" Senare fann jag i mitt eget hem och med mina egna pojkar, att när jag ställde dessa frågor vaknade de till och började känna vad de fått undervisning om.

Vi blev ombedda att tänka efter. Vi lärde oss inte bara berättelserna. Vi upptäckte hur vi kunde tillämpa dem i vårt liv. Min lärare planterade trons frö och hjälpte det att växa inom var och en av oss.

Vi undervisar om skrifterna i berättelseform och vi behöver tillämpa dem på dessa ungdomars liv så att de kan vara till större nytta. Våra ungdomar måste kunna minnas dessa berättelser och evangeliets principer i sitt liv när de är i mest behov av dem.

John Greenleaf Whittier formulerade det väl: "Av alla sorgliga uttalanden, i skrift eller tal, är detta det sorgligaste: 'Det kunde ha varit så!'"¹ Det finns inget mera tragiskt för en person än att se tillbaka på det som kunde ha varit. Inte heller vill vi att de vi undervisar ska gå igenom livet utan att veta att de är Guds barn, utan kunskap om frälsningsplanen och utan kunskap om varför de är här på jorden, vilka de är och hur de ska leva sitt liv. Om de förstår denna stora plan kan de utstå alla livets prövningar, motstå den ondes brinnande pilar, uthärda till slutet och vinna lyckalighetsplanens slutliga belöningar.

Undervisa om hur viktigt det är att begrunda och låt eleverna få möjlighet att begrunda, tänka och utbyta tankar. Använd praktisk tillämpning: "Vad betyder det här för dig?" Begrunda och be. Låt ungdomarna beskriva de tankar och intryck som de får och det de känner. Trosbefrämjande ögonblick i undervisningen uppstår när eleverna hjälper

till med undervisningen och vittnar för sina kamrater. Det är mycket viktigt att ha en öppen diskussion om vikten av att be och studera skrifterna, så att ungdomarna kan vara till hjälp och stöd för varandra.

Det är en process. Låt dem utvecklas under den tid

som de är tillsammans med er. Vi måste ge dem möjlighet att lära sig av andras misstag, till exempel en äldre bror eller syster eller kanske en vän, och ge dem exempel från skrifterna, så att de inte själva ska behöva göra varje misstag. Skrifterna berättar om allt det som händer när vi inte är lydiga. Våra ungdomar behöver inte upprepa misstagen och få utstå smärtan.

Lär känna ungdomarna

Förmågan att lära sig saker är svårare för vissa människor att utveckla än för andra. Därför behövs det lärare som känner sina elever och känner till deras förmåga att lära sig. Bra lärare känner inte bara till det ämne som de undervisar om, utan, vilket är lika viktigt, förstår också sina elevers behov. Bra elever lär av sina lärare, är villiga att ta emot tillrättavisning, och uttrycker tacksamhet för lärarens omtänksamma råd. Ni, när ni är bra lärare, undervisar ungdomarna om vilka de

är och motiverar dem att göra allt de kan för att uppnå sin eviga frälsning.

Ta reda på vad som händer i ungdomarnas liv. Vi behöver känna till vad de funderar över och vilka omständigheter de befinner sig i – varför de uppför sig på ett visst sätt och varför de säger det de säger.

Var uppmärksam på när en ungdom är redo att använda sin handlingsfrihet och har kraft att fatta beslut. En del av undervisningsprocessen är att ge våra elever en föräning som hjälper dem att förbereda sig för de utmaningar som de måste ställas inför i framtiden.

Skulle vi inte alla ibland vilja undvika svårigheterna under denna jordiska provotid?

Bra lärare känner inte bara till det ämne som de undervisar om, utan, vilket är lika viktigt, förstår också sina elevers behov. Ta reda på vad som händer i ungdomarnas liv. Vi behöver känna till vad de funderar över och vilka omständigheter de befinner sig i.

Akilles, en av hjältarna i den grekiska mytologin, var hjälten i Homeros *Iliaden*. Förutom Homeros redogörelse för Akilles, finns det andra sägner om Akilles och hans mor, Thetis.

Enligt en del redogörelser försökte Thetis göra Akilles odödlig genom att doppa honom i floden Styx. Hon lyckades göra Akilles osårbar, förutom hans häl som hon höll honom i. Akilles växte upp och blev oövervinnelig, en krigare med stor kraft som ledde den grekiska armén mot Troja i full rustning.

Akilles död nämns i Homeros *Odysséen*. I andra berättelser sägs han ha blivit dödad genom att Apollo styrde en pil från Paris mot Akilles enda svaga punkt – hans häl.

Skulle inte varje förälder eller evangelielärare vilja veta hemligheten med hur vi skyddar ungdomarna, hur vi gör dem osårbara för motståndarens brinnande pilar? Olyckligtvis kan vi inte skydda våra barn mot jordelivets slungor och pilar. Våra svårigheter, inläringserfarenheter och motgångar är till för att stärka oss, inte för att besegra oss eller förgöra oss.

Utveckla tro inför livets stormar

Det är mycket viktigt att vi, när vi blir prövade under svåra tider, inte gör någonting så att vi förlorar den Helige

Andens milda maningar, tröst, frid och vägledning. Dessa intryck hjälper oss att fatta rätta beslut i livet så att vi ska kunna rida ut stormarna och de hjälper oss att göra saker och ting på Guds sätt.

Det är vår uppgift att hjälpa våra ungdomar att fatta de viktiga besluten, så att de kan välja klokt när svårigheterna kommer. Eftersom vi vet att de har sin handlingsfrihet och att det finns en "motsats till allting" (2 Nephi 2:11), är vår uppgift att hjälpa dem ta på sig "hela Guds vapenrustning" (Ef 6:11, 13; se också L&F 27:15) så att de ska kunna stå emot "motståndarnas glödande pilar" (1 Nephi 15:24; se också L&F 3:8; Ef 6:16) med "Andens svärd" (Ef 6:17; se också L&F 27:18) och "trons sköld" (Ef 6:16; L&F 27:17), uthärda till slutet och vara värdiga att leva i Gud Faderns och hans Son Jesu Kristi närhet i all evighet.

Det finns många exempel i skrifterna på personer som har lärt sig denna läxa och lyssnat till den stilla, varnande rösten. Josef flydde från Potifars hustru. Josef fick budet att ta Maria och Jesus och fly till Egypten. Lehi och hans familj blev också ombudade att fly. Ungdomarna måste lära sig att inte stanna kvar i onda omständigheter. Alltför ofta har jag sett ungdomar som har trott att de kan ha ena foten i Babylon, eller i onda och världsliga situationer.

Som evangelielärare vill vi inte någonting hellre än att våra ungdomar ska lyckas. Ibland vill vi det så mycket att vi försöker få det att ske genom vår viljestyrka. Men vi kan inte med vår viljestyrka få våra barn att tro. Tro kommer inifrån när vi vill ta emot den och utöva den i vårt liv, så att vi genom Anden får en fast tro som vi visar genom våra handlingar.

Hur ofta försöker vi inte få någon att acceptera evangeliet för att vi önskar det så starkt. Detta kan vara mycket viktigt i början, men den goda läraren, när han har lärt ut fakta och gett eleverna kunskap, för dem ett steg vidare till att få det andliga vittnesbörd och den insikt i hjärtat som leder till handlingar.

Detta är vad vi behöver göra när vi mäter någon annans kunskap med våra frågor och diskussioner. Vi måste göra vårt bästa för att avgöra var varje ungdom befinner sig på vägen mot tron. I många fall vet inte en ung person var hon befinner sig på denna väg förrän hon stöter på motstånd. Det är då prövningen kommer. Det är därför vi har fått detta underbara skriftställe: ”Nu vill jag, Moroni, säga något om dessa händelser. Jag vill visa världen, att tro är något som man hoppas på och som icke synes. Motsägen därför icke, emedan I icke sen, ty I mottagen ej någon förvisning, innan eder tro har bestått provet” (Ether 12:6).

Anledningen till att vi ber, studerar skrifterna, har goda

vänner och efterlever evangeliet genom att hålla buden, är att vi ska vara redo när – inte om – prövningarna kommer.

En ranchägare intervjuade ett antal män för att försöka finna en ny förman till gården. Allt som en man sade när han blev tillfrågad om han kunde ta jobbet var: "Jag kan sova när det stormar." Kort efter det att han hade blivit anställd uppstod det en fruktansvärd storm med hållregn. Ranchägaren begav sig till baracken och bultade på dörren. Han kunde inte förstå hur den nye förmannen kunde vara där och sova. Han var arg på förmannen och sade både det ena och det andra.

När det uppstod en fruktansvärd storm med hållregn kunde ranchägaren inte förstå hur den nye förmannen kunde sova. Förmannen svarade: "Jag sade till dig när du anställde mig att jag kunde sova när det stormar."

Förmannen svarade: "Jag sade till dig när du anställde mig att jag kunde sova när det stormar."

När ranchägaren inspekterade ranchen fann han att samtliga djur var omhändertagna, att presenningar täckte redskapen och höstackarna, att byggnaderna var säkra och att allting satt fast – allting var ordnat. När ranchägaren hade ridit runt hela natten för att inspektera ranchen förstod han vad det innebar att kunna säga: "Jag kan sova när det stormar."

När vi hjälper våra ungdomar att utveckla tro, så förbereder vi dem för stormen – stormarna i livet som ska komma. Vi förbereder dem för att fatta riktiga beslut, men vi förbereder dem också för att uthärda till slutet.

En insiktsfull dikt skrevs av Ella Wheeler Wilcox. Den kallas "Irons vindar":

*En båt färdas österut, en annan far åt väst,
fast samma vindar driver framåt.
Vår färd blir till en spegel
av hur vi hissat segel –
det avgör kursen för en segelbåt.*

*På livets hav kan det blåsa upp till storm,
och inget känns tryggt eller lätt.
Men om vi stormarna tål,
när vi vårt mål,
bara vår inställning är rätt.²*

De våldsamma stormarna uppstår i våra ungdomars liv på samma sätt som de har gjort och kommer att fortsätta att göra i vårt eget liv. När vi undervisar våra ungdomar om hur de ska klara stormarna, måste vi gå tillbaka till det grundläggande i läran: tro på Herren Jesus Kristus, bön, studier, begrundan, hjärtats förvandling och omvändelse.

När stormarna är en följd av att ungdomarna skapat sig problem genom olydnad, kan vi undervisa dem och hjälpa dem att förstå att de kan bli förlåtna. Som Herren sade: "Se, den som omvänder sig från sina synder får

förlåtelse, och jag, Herren, kommer icke ihåg dem mera” (L&F 58:42).

Ett vittnesbörd är inte ärfeligt

När vi undervisar våra barn om att de måste vandra på den raka och smala stig som leder till evigt liv, måste vi förstå att ett vittnesbörd inte är ärfeligt. Med andra ord föds vi inte med ett vittnesbörd. Ett vittnesbörd överförs inte automatiskt från generation till generation utan exempel från goda lärare, som ingjuter ett vittnesbörd om Jesu Kristi evangelium och om evangeliets sanningar. Anden bär detta vittnesbörd för oss djupt in i hjärtat så att vi förstår med vårt hjärta.

Vad som överförs från en generation till en annan är Israels troende blod, som ger oss möjlighet till att bli undervisade och få tro, och att slutligen få visshet om evangeliets sanningar.

När president Heber J Grant (1856–1945) var medlem av de tolv apostlarnas kворum, sade han:

”Jag har hört människor säga att deras barn föds som arvingar till samtliga löften i det nya och eviga förbundet, och att de växer upp med kunskap om evangeliet oberoende av vad de gör. Jag vill säga till er att detta inte är en sann lära, att den direkt strider mot vår himmelske Faderns befallning. Vi finner att det inte är ett önskemål som ålagts de sista dagars heliga, utan en lag, att de ska undervisa sina barn:

’Åter, om det i Sion eller någon av dess organiserade stavar finnas föräldrar, som hava barn och icke lära dessa att vid åtta års ålder förstå läran om omvändelse, tro på Kristus, den levande Gudens Son, dopet och den Helige Andens gåva genom händerns påläggning, så skall synden vila på föräldrarnas huvuden.

Ty detta skall vara lag för invånarna i Sion eller i alla dess organiserade stavar.

Barnen skola döpas för sina synders förlåtelse, när de äro åtta år gamla, och erhålla händerns påläggning.

De skola även lära sina barn att bedja och att vandra uppriktigt för Herren’ [se L&F 68:25–28].”³

Lärarna hjälper föräldrarna med detta ansvar. Många ungdomar har inga föräldrar som kan undervisa dem om evangeliet. Många av dem får lita till sina lärare. I dessa fall blir lärarens roll extra viktig eftersom lärarna kanske är deras största exempel och den främsta källan till kunskap om evangeliet.

Ungdomar och unga vuxna behöver vägledning när de studerar evangeliet, efterlever det och skaffar sig ett eget vittnesbörd.

Vänd ungdomarna till Herren

Varje lärare har en önskan i hjärtat att vara en ängel. Detta är bra, men det är en stor frestelse att spela råttfångarens roll och tro att man kan samla ungdomarna runt omkring sig och älska dem till ett vittnesbörd, eller att tro att man genom att bli mycket populär kan leda dem och påverka dem genom exempel.

Även om detta i viss grad är sant, finns det inget farligare än när elever vänder sin kärlek och uppmärksamhet till läraren – på samma

sätt som en nyomvänd ibland vänder sin kärlek till en missionär – i stället för till Herren. Om läraren eller missionären sedan ger sig av eller börjar leva på ett sätt som strider mot evangeliet, så blir eleverna förkrossade. Deras vittnesbörd vacklar. Deras tro förstörs. Den verkligt bra läraren är noga med att eleverna vänder sig till Herren.

När vi en gång har påverkat ungdomarnas liv måste vi vända dem till Gud Fadern och Hans Son, vår Återlösare och Frälsare Jesus Kristus, genom bön, studier och tillämpning av evangeliets principer.

Kunskap om evangeliet är både till vår egen och till andra människors nytta. Vi behöver undervisa våra ungdomar om att det som de får lära sig om evangeliet gör att de

Vi behöver undervisa våra ungdomar om att det som de får lära sig om evangeliet gör att de kan lyfta andra genom sin tro och sitt vittnesbörd. Att ha ett förstående hjärta innebär mer än att frälsa sig själv.

kan lyfta andra genom sin tro och sitt vittnesbörd. Att ha ett förstående hjärta innebär mer än att frälsa sig själv. Genom kunskap, trofasthet, andlighet och styrka blir de bättre tjänare.

Vi tar inte emot upphöjelsens belöning ensamma. Vi hjälper till att få med vår eviga följeslagare, vår familj, våra släktingar och våra vänner.

Vi lever i den sista tidsutdelningen, tidernas fullhets utdelning. Prästadömet kommer aldrig mer att tas bort från jorden medan vi förbereder oss för Jesu Kristi andra ankomst. Ingen vet när han kommer. Vi har fått veta i skrifterna att Satan kommer att fresta oss i de sista dagarna innan Frälsaren återkommer. Det är därför som våra barn behöver veta att Gud och Jesus Kristus alltid älskar dem och besvarar deras böner. Denna kunskap kommer att ge dem varaktig styrka.

I kapitel 8 i Romarbrevet står det:

”Vem kan skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller ångest, förföljelse eller hunger, nakenhet, fara eller svärd? ...

Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller furstar, varken något som nu är eller något som skall komma, varken makter,

höjd eller djup eller något annat skapat skall kunna skilja

oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre” (v 35, 38–39).

Tro är en Guds gåva. När vi söker efter tro kommer den att ges till oss. Sedan kan vi undervisa andra om hur man får tro och alltid kan ha tron hos sig. Tro är en följd av lydnad till lagarna och förordningarna. ”Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå ... min lära” (Joh 7:17).

Må Herrens största välsignelser vara med er när ni undervisar och vittnar om detta stora verk och påverkar nästa generation av sista dagars heliga och föräldrar. Må Anden vara med er så att ni kan urskilja ungdomarnas andliga behov när de förbereder sig för att leva i världen och inte av den. Må ni lyssna till deras vädjanden om vägledning och vara goda föredömen för dem.

Hjälp ungdomarna i er undervisning att inse att de verkligen är Guds barn. Må ni vara välsignade att kunna älska, ta hand om och leda dem i rättfärdighet. När ni efterlever evangeliet i ert liv och i ert hem så kommer ni att undervisa med Guds ande. ■

Från ett tal till lärare inom Kyrkans utbildningsverksamhet i Bountiful, Utah, 1 februari 2002.

SLUTNOTER

1. ”Maud Muller”, *The Complete Poetical Works of Whittier* (1894), s 48.
2. *Masterpieces of Religious Verse* (1948), red James Dalton Morrison, s 314, fritt översatt.
3. ”Duty of Parents to Children”, *Deseret Weekly*, 2 juni 1894, s 733.

NOT för NOT för NOT

Myka Ugto (längst till höger) och de andra ungdomarna (höger) i Londons församling kom till församlingens undsättning när det inte fanns någon annan. De lärde sig spela piano och orgel för att kunna bidra med musik på söndagens möten.

Musiker i Manitoba fick liv i sången i sin församling när de började dela med sig av sina talanger.

SHANNA GHAZNAVI
kyrkans tidskrifter

Det låter vackert när medlemmarna i Londons församling i Winnipeg i Manitoba i Canada sjunger psalmer till orgelmusik i sitt kapell. 13-åriga Marvin Cardona är organist. Var musik än förekommer i Londons församling är det troligt att det är en av ungdomarna i församlingen som ackompanjerar.

Det är konstigt att tänka sig att medlemmarna i församlingen för bara några månader sedan antingen sjöng utan ackompanjemang under mötena, eller spelade kyrkans kassetband med psalmer medan de sjöng.

Alla föredrar att låta ungdomarna i församlingen spela psalmerna nu. Andrew Cordona, 17 år, säger: "Alla sjunger faktiskt samtidigt nu. Ibland låg vi bakom några takter [från bandet]. Man känner Anden mer nu", instämmer Jackie Famini, 13 år. "Det är trevligt att ha någon som spelar piano i stället för att lyssna på banden."

När Londons församling uppstod ur en annan församling fanns det ingen kvar inom

församlingens gränser som kunde spela orgel eller piano tillräckligt bra för att kunna ackompanjera församlingen. Det var då som äldste och syster Heap kom in i bilden. De är ett missionärspår som insåg att när de en gång lämnade församlingen, så skulle det inte finnas någon som kunde spela piano. Så de beslöt sig för att ge musiklektioner till alla som var intresserade.

Nästan alla ungdomar i församlingen skrev in sig. "Jag hörde talas om alla andra som skulle ta lektioner och jag var intresserad

Ungdomarna spelar en viktig roll i sin församling och de känner att de har förändrats eftersom anden i deras tjänande och i psalmerna påverkar deras hjärta och liv. Höger: Jonathan Famini. Längst till höger: Sherri Cardona.

eftersom jag ville lära mig spela piano”, säger Sherri Cardona, 15 år. ”Jag frågade syster Heap och hon svarade ja.” Sherry turas nu om med de andra flickorna i församlingen att spela på synten under Unga kvinnors inledning.

Rheygan Famini, 17 år, och hans bror Jonathan, 14 år, turas om att spela piano under prästadömet möten. ”Jag tycker om att göra det”, säger Rheygan. ”Jag kan spela när det uppstår ett behov. Jag kan spela när jag går ut som missionär. Psalmerna stärker mitt vittnesbörd.”

Ungdomarna i församlingen är tacksamma mot äldste och syster Heap för allt de har lärt

dem. De säger att paret Heap inte bara var bra musklärare utan också goda vänner.

Allt som du gör

Jonathan tog lektioner från äldste och syster Heap av personliga orsaker. ”Först var jag inte så intresserad”, säger han. ”Ända sedan jag var liten har jag velat spela piano, men Marvin var alltid bättre på det än jag. Så jag gav liksom upp när jag var liten.”

Marvin och Jonathan är bästa vänner, så det finns en sund rivalitet i mycket av det de gör. När Marvin såg att Jonathan inte var så intresserad av att ta lektioner från äldste och syster Heap, utmanade Marvin honom att bli

bättre. ”Jag sade: ”Vi ska se om du kan komma ifatt mig. Jag vill se hur bra du kan bli och hur mycket du kan öva.”

Jonathan antog Marvins utmaning. ”Jag insåg att jag helt enkelt bara borde prova på det, och efter första gången gick allting bra. Det blev en vana att spela och jag började bli bra på piano. Och nu kan jag läsa musik ganska bra.”

Det var Marvins utmaning som fick igång Jonathan, men han säger att den verkliga orsaken till att han älskar att spela inte har något att göra med tävlingsmomentet. ”Vi känner Anden när vi spelar de här sångerna”, förklarar han. ”Jag vill uppmuntra andra att lära sig spela piano, att ge andra musik och att göra människor lyckliga så att de kan känna glädje och tröst i sin själ.”

Vad gäller Marvin, så har han en stor

uppgift framför sig. Hans kallelse är att spela orgel under sakramentsmötet. Han kan spela orgel och använda fotpedalerna, och vet till och med hur han använder de olika reglagen för att kontrollera orgelns ljud. Varje vecka väljer han och församlingens sångledare ut psalmer för kommande söndag. ”Jag måste öva varje dag, för fyra sånger är mycket”, säger han. ”Och om de är svåra, måste jag öva mer.”

Marvin älskar att spela. Han håller med Jonathan om att god musik, särskilt psalmerna, gör människor glada. Och, tillägger han, ”min lärare i söndagsskolan säger att man lever längre, för man stressar mindre om man spelar piano”.

Gör sin del

Ungdomarna spelar en viktig roll i Londons församling och de känner också att deras liv har blivit mycket bättre genom deras tjänande. Sherri säger: ”Jag tycker det är mycket bra eftersom ungdomarna blir mer engagerade, och de får beröm för sina talanger och för vad de lärt sig.”

Och de har lärt sig mycket mer än att bara spela piano. ”Jag har lärt mig att organisera min tid. Jag har lärt mig att öva”, säger Myka Ugto, 16 år. Och till dem som lär sig spela piano eller går kyrkans grundkurs i musik, säger hon: ”Ha tålamod. Ta er bara tid att öva, så kommer det att gå bra.” Jonathan säger: ”Man måste sätta ihop allt långsamt, not för not för not.”

Som med alla talanger krävs det tid, ansträngningar och stor hängivenhet för att lära sig spela ett instrument. ■

Shanna Gbaznavi är medlem i BYU:s 61:a församling, Brigham Young-universitetets andra stav.

SJUNG EN PSALM

”Inspirerande musik är en viktig del av våra möten i kyrkan. Sångerna inbjuder Herrens ande, skapar en vördnadsfull känsla, förenar oss som medlemmar och ger oss möjlighet att lova Herren.

Några av de främsta predikningarna finner vi i psalmerna. Sångerna inspirerar oss att omvända oss och göra goda gärningar, bygga upp vittnesbörd och tro, trösta de sörjande och trötta, och de inspirerar oss att hålla ut till änden ...

Vi uppmuntrar alla medlemmar, musikaliska eller inte, att tillsammans med oss sjunga psalmerna.”

**Första presidentskapet,
Psalmer, s ix.**

MED KÄRLEK

Ett splittrande svärd kom mellan oss. Då lärde jag mig att jag behövde undervisa min vän om evangeliet med kärlek.

STEFANIA POSTIGLIONE

Min vän Roberta och jag hade alltid gjort allting tillsammans – tills det kom till kyrkan. Vi träffade missionärerna i vår hemstad i Italien och lyssnade till de första diskussionerna tillsammans. Men medan mitt vittnesbörd växte dag för dag, blev Roberta mindre och mindre intresserad. Det blev svårt att välja att döpas när jag visste att min vän inte skulle bli medlem i kyrkan tillsammans med mig.

En kväll när jag bläddrade i Bibeln råkade jag läsa i Matteus tionde kapitel. Verserna 34–38 berörde mig starkt:

”Tro inte att jag har kommit för att skapa fred på jorden. Jag har inte kommit med fred utan med svärd.

Jag har kommit för att skilja en son från sin far, en dotter från sin mor ...

Den som inte tar sitt kors och följer mig är mig inte värdig.”

Anden vittnade om att jag skulle följa rättfärdighetens stig, även om mina vänner och släktingar kanske inte skulle förstå. Så jag döptes.

Min vänskap med Roberta tog inte slut men vi stod inte varandra lika nära som förr. Hon kunde inte förstå min entusiasm över evangeliet och jag kunde inte förstå hennes begär efter världsliga saker, som inte längre var så viktiga för mig.

Det splittrande ”svärd” som Frälsaren

talade om hade fallit mellan oss. Jag led på grund av detta, men jag började också döma min vän: Hur kunde hon förkasta något så enkelt och vackert som evangeliet? Hon måste vara hårdhärtad om hon inte kan ta emot något så uppenbart.

Roberta som märkte min inställning intog försvarsställning. Naturligtvis tyckte hon inte om att anses som hårdhärtad. Varje gång jag nämnde religion bytte hon samtalsämne. Gud blev någon som vi bråkade om.

Två år gick. En dag frågade jag Roberta om hon ville åka med mig till staden Foggia, där jag skulle få min patriarkaliska välsignelse. Hon gick med på att åka, mest för att hon inte hade varit ute och rest på ett tag.

Medan Roberta väntade i ett annat rum fick jag en underbar välsignelse av broder Vincenzo Conforte. Efteråt var jag så påverkad av Anden att jag helt glömde bort Roberta som måste ha känt sig obehaglig till mods medan hon väntade på mig. Men broder Conforte lade märke till henne. När han fick veta att hon inte var medlem i kyrkan, knäböjde han ödmjukt vid hennes stol. Han tittade henne i ögonen och bar ett vackert och kraftfullt vittnesbörd. Gud levde verkligen och älskade henne, vittnade han, och hon skulle lära känna Gud genom att be en enkel bön.

Vittnesbördet rörde vid Robertas hjärta. Och det ändrade helt min uppfattning om hur man delar med sig av evangeliet till andra. Med den enkla gesten lärde patriarken mig hur man är ett sant Guds vittne.

Nu inser jag att vi kan föra våra nära och kära närmare Gud om vi talar om honom med Andens ljuva, kärleksfulla röst. Gud är kärlek och det är genom kärlek som vi väljer honom.

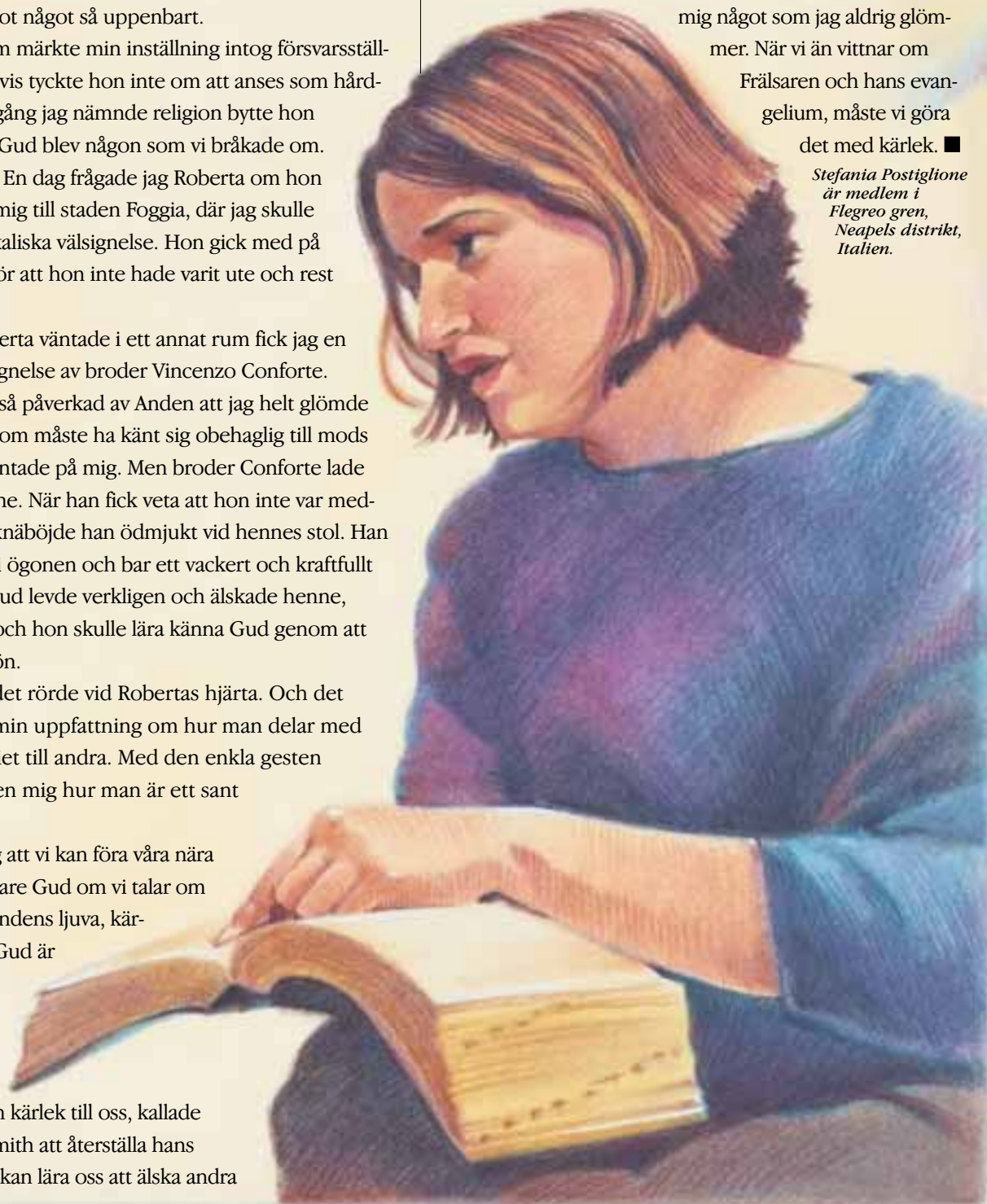
På grund av sin kärlek till oss, kallade Gud Joseph Smith att återställa hans kyrka, så att vi kan lära oss att älska andra

på ett fullkomligt sätt. Och den som vi vittnar om är Jesus Kristus, Guds mest ödmjuka och milda Son.

Efter den upplevelsen har många av mina vänner blivit medlemmar i kyrkan. Min vän Roberta funderar till och med på att studera evangeliet. Och jag har lärt mig något som jag aldrig glömer. När vi än vittnar om

Frälsaren och hans evangelium, måste vi göra det med kärlek. ■

Stefania Postiglione är medlem i Flegreo gren, Neapels distrikt, Italien.

ROLIGA VECKOTRÄFFAR

Är det dags att planera nästa veckoträff? Veckoträffen kan vara till stor nytta för många om du vet vad veckoträffen är till för. Här är några förslag på roliga aktiviteter.

Förberedelse för framtiden

- Lär er grundläggande matlagning för att förbereda er för er framtida familj och för mission. Be några duktiga kokkar i församlingen eller grenen om hjälp och se till att smaka på allt det goda som ni lagar.
- Ha en lektion om celestialt äktenskap och skriv ett brev i din dagbok till din framtida make eller hustru. Sträva efter att bli allt det som du hoppas att din framtida make/maka ska vara.

Tjänande

- Gör en förteckning över hushållssysslor och gå ut och ta reda på människor som vill ha hjälp med sådana sysslor. Om ni bestämmer er för några familjer och tar reda på deras behov i förväg, kan ni vara säkra på att ni gör nytta med ert tjänande.

Tillämpa evangeliets principer

- Öva på er konstnärliga förmåga genom att dela upp er två och två och rita porträtt av varandra. När ni har visat era mästerverk kan ni ha en lektion om hur man får Kristi

bild inpräntad i sitt medvetande (se Alma 5:14–19).

- Ha en "efterrättslektion". Välj ett evangelieämne som ni vill lära er mer om och låt en person i er grupp förbereda och ge förslag angående ämnet för gruppen. Se till att alla känner till ämnet i förväg så att alla har något att säga och får "andlig mat" medan ni äter en efterrätt.

Stärk enigheten

- Du har kanske känt ungdomarna i din församling eller gren i hela ditt liv, men det finns fortfarande mer att lära sig om dem. Spela några "lära känna varandra"-spel. Eller ha ett vittnesbördsmöte och berätta om de psalmer eller skriftställen som ni tycker bäst om och varför de är så speciella för er.
- Alla är intresserade av något. Låt medlemmarna i ditt kворum eller din klass hålla en lektion eller minikurs om något de tycker om att göra. Försök hitta ett samband mellan deras intressen och evangeliet.

Uppfylla kraven för Personlig tillväxt och Vår plikt mot Gud

- Många av förslagen ovan kan uppfylla kворumens och klassernas krav för Personlig tillväxt och Vår plikt mot Gud.

Känna Anden

- Med noggranna förberedelser kan vart och ett av ovanstående förslag få oss att känna Anden. Hitta sätt att alltid ge den Helige Anden möjlighet att delta. ■

Förbered dig för att få personlig uppenbarelse

Välj under bön ut och läs från det här budskapet de skriftstäl- len och lärdomar som tillgodo- ser behoven hos de systrar som ni besöker. Berätta om era erfarenheter och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni undervisar att göra samma sak.

President Boyd K Packer, tillförord- nad president för de tolv apostlarnas kvorum: "Flödet av uppenbarelsen beror på din tro ... Då du prövar evangeliets principer genom att tro utan att veta, börjar Anden undervisa dig. Din tro ersätts gradvis med kunskap ...

Om du är troende, kommer din tro att ständigt förökas och din kunskap om sanningen bli större. Ditt vittnesbörd om Förlossaren, om upp- ståndelsen och om återställelsen blir till 'en källa, uppvällande till evigt liv' [L&F 63:23; se också Joh 4:14; Jer 2:13]. Du kan då få ledning i praktiska vardagsbeslut" ("Personlig uppenbarelse: gåvan, provet, löftet", *Nordstjärnan*, jan 1995, s 59).

Alma 17:2-3: "Dessa Mosiahs söner ... hade rannsakat skrifterna med flit, på det de måtte få känne- dom om Guds ord. Men detta är icke allt. De hade hängivit sig åt bön och fasta och fördenskull hade de profeti- ans ande och uppenbarelsens ande."

Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kvorum: "Låt oss göra

oss värdiga Frälsarens löfte att vi, genom att ta del av sakramentet, ska 'vara mättade' (3 Nephi 20:8; se även 3 Nephi 18:9), vilket innebär att vi ska bli 'fyllda med Anden' (3 Nephi 20:9). Den Anden – den Helige Anden – är vår tröstare, vår vägvisare, vår uppen- barare, vår tolk, vårt vittne och vår renare – vår osvikliga ledning och heliggörare under vår färd i dödligheten mot evigt liv" ("Alltid hava hans Ande", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 59).

Äldste Richard G Scott i de tolv apostlarnas kvorum: "Ödmjukhet ... får den personliga tillväxtens frö att gro. När dessa kultiveras genom utö- vandet av tro, beskärs genom omvän- delse och stärks genom lydnad och goda gärningar, frambringar de and- lighetens ljuva frukt. (Se Alma 26:22.) Gudomlig inspiration och kraft blir då följden. Inspiration är att förstå Herrens vilja. Kraft är förmågan att utföra denna inspirerade vilja" ("Planen för lycka och upphöjelse", *Nordstjärnan*, apr 1982, s 19).

Sydney S Reynolds, första rådgiv- vare i Primärs generalpresident- skap: "Jag är tacksam för en lärare som uppmuntrade sina elever att i en dagbok skriva ner viskningar och maningar de fått från Anden i sitt liv. Han uppma- nade oss att lägga märke till

vad vi kände och vad dessa känslor ledde till. Småsaker började komma i dagen" ("En Gud som gör under", *Liabona*, jul 2001, s 12).

Anne C Pingree, andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresident- skap: "I vårt liv möter vi osäkra tider och omständigheter när vi kallas att förflytta oss från en trygg tillvaro och ge all vår tilltro till Herren. När vi lägger bort rädslan och utövar tro på Jesus Kristus, blir Anden en pålitlig kamrat, en lärare och en vägledande kraft. Vi litar på löftet i Andra Nephi 32:5: 'Den Helige Anden ... skall ... visa eder allt vad I skolen göra.' Den Helige Anden lär oss också allt vi bör veta."

- Vad kan vi göra för att öka vår förmåga att ta emot personlig uppenbarelse?
- Hur kan rädsla hindra oss från att få vägledning från Gud? ■

CHAD MORRIS

Livet är inte rättvist, men gör så gott du kan. Herren gör resten.

När min äldre bror fick stanna uppe sent eller fick mer glass än jag, sade jag alltid: "Det är inte rättvist." Då, och vid många andra tillfällen i livet, fick jag alltid svaret: "Livet är inte rättvist."

På högstadiet tyckte jag att livet var orättvist. Jag var kort – inte bara lite under medellängd, utan officiellt vertikalt handikappad. En dag fick hela klassen ställa upp sig i "längdordning" för ett foto. Jag stod vid ena änden – den korta änden.

Trots att jag var kort älskade jag att spela basket och hade bestämt mig för att komma med i laget. När en gymnastiksal full med pojkar började springa runt och visa sin skicklighet för att få en plats i laget, hoppades jag att alla mina timmar av träning skulle ge utdelning. Tränarna stod i mitten av salen och tittade på oss och antecknade på sina skrivplattor. Med min längd hoppades jag bara att de skulle lägga märke till mig.

När vi hade värmt upp oss, blåste en av tränarna i sin visselpipa och förklarade vilket skott vi skulle göra först. Han gav mig bollen. Jag var en av de första som skulle dribbla bollen från mitten av planen och göra ett hopp-skott innanför trepoängslinjen. Jag visste att alla tittade. Mina darrande händer påminde mig om det vid varje

**HÅLLER
INTE måttet**

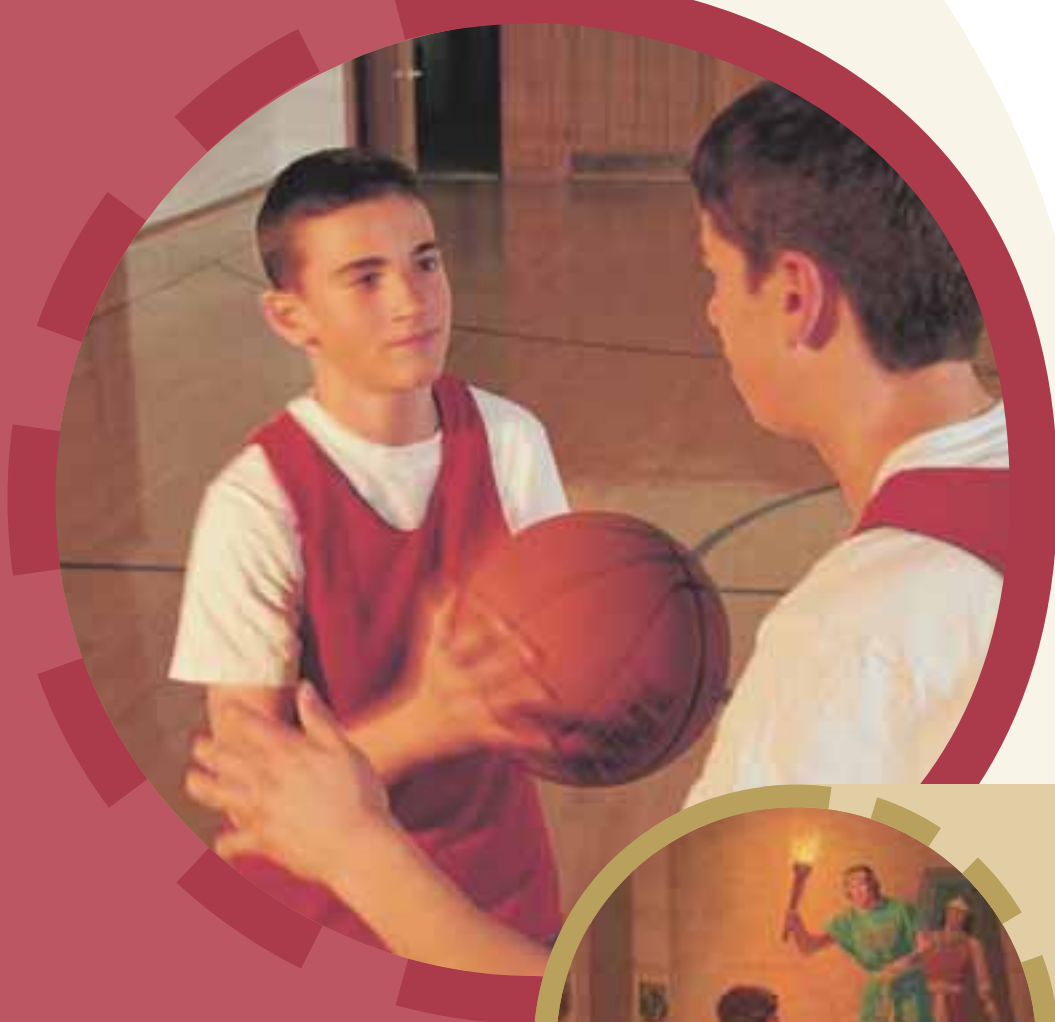

FOTO JOHN LUKE, BILDEN ÄR ARRANGERAD

"Ibland är frågan 'varför' egentligen ingen fråga alls, utan ett uttryck för ilska. Andra gånger innebär ett 'varför' att prövningen skulle passa senare, men inte just nu, som om vi trodde på Herren, men inte på hans tidsplanering. Ibland borde frågan 'varför just jag' när det är svårt hellre uttryckas som 'vad', till exempel 'vad är det som krävs av mig nu?' eller, med en omskrivning av Moronis ord: 'Om jag är tillräckligt ödmjuk, vilken personlig svaghet kunde nu bli till styrka?' (Se Ether 12:27.)"

Äldste Neal A Maxwell i de tolv apostlarnas kvorum, "Tillämpa Kristi försonande blod", Nordstjärnan, januari 1998, s 23.

dribbling. Jag stannade vid toppen av frikastlinjen, hoppade och kastade bollen. Jag hoppades att den åtminstone skulle träffa ringen på basketkorgen. Bollen rullade runt ringen och åkte ner genom korgen.

Det var min tur igen fortare än jag önskade. Återigen åkte bollen ner genom korgen. Nästa gång hade jag tur igen. Den som var center förra året lade märke till mig och bestämde sig för att hjälpa en förlorare. Han riktade allas uppmärksamhet på mig strax före mina nästföljande skott. Jag är tacksam att jag ändå lyckades med dem.

Vid dagens slut, när listorna på dem som hade klarat det första intagningsprovet sattes upp, fanns mitt namn med. Jag hade just klarat av den första etappen av mitt Mount Everest.

Efter några dagar av spända nerver och tidiga morgonpass sattes en ny intagningslista upp. Jag hade klarat mitt andra hinder. Med bara ett eller två intagningspass kvar var chansen större att komma med, men konkurrensen var hårdare.

När veckan var slut var intagningsprovet klart. Jag försökte hålla mig lugn när jag gick till tränarens kontor för att se om jag hade kommit med i laget. Mitt namn fanns inte med på listan.

En av tränarna, som också var min lärare i naturvetenskapliga ämnen, tog mig åt sidan. "Du är en duktig liten bollspelare. Du har stora möjligheter." Hans komplimanger lindrade inte min besvikelse. "Det är svårt att välja spelare. Det är bara det att just nu har du inte rätt längd för att kunna spela för laget. Kanske nästa år."

Varför just jag? En av mina drömmar hade krossats och det var inte för att jag inte hade försökt eller tränat. Det var på grund av något som jag inte hade någon kontroll över. Livet var bara inte rättvist.

Varför just jag?

Trots att jag har läst Mormons bok flera gånger, var det bara nyligen som jag insåg hur orättvis Ammons framgång kunde ha känts för Aron, Ammons bror. De och andra nephiter gick för att undervisa lamaniterna. Men Ammon försvarade kungens flockar, överväldigades av Anden och döpte kung Lamoni och hans folk, medan Aron och hans

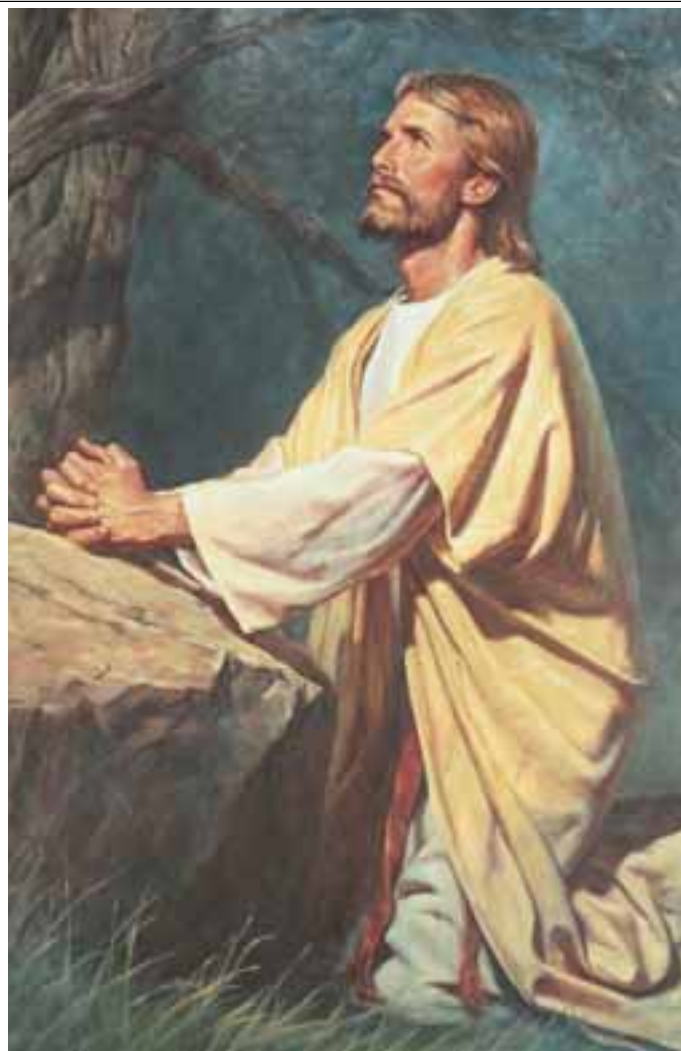
kamrater hade det kämpigt. Lamaniterna "hade utkastat och slagit dem samt drivit dem från hus till hus och från det ena stället till det andra, till dess de kommit till Middonis land. Där blevo de gripna och kastade i fängelse samt bundna med starka rep och kvarhöllos i fängelse många dagar" (Alma 20:30).

Tänk på alla anledningar Aron hade att fråga: "Varför just jag?" Ammon hade fått se stor framgång, medan Aron bara hade fått se misslyckan-

den och fängelseväggar. Till och med när Aron befriades från fängelset, var det ännu en av Ammons framgångar. Arons liv var inte rättvist.

Men trots denna orättvisa visade Aron inga tecken på att han var bitter. När han hade kommit ut från fängelset fortsatte han med missionsarbetet och frågade vad Herren ville att han skulle göra. Då välsignade Herren honom. Aron undervisade och döpte Lamonis far, lamaniternas kung, och hans hushåll.

Jag insåg att min situation på något sätt liknade Arons. Andra runt omkring mig hade stor framgång, men på

grund av sådant som jag inte hade någon kontroll över hade inte jag det. Jag hade ett val. Jag kunde vältra mig i självömkan och fråga: "Varför just jag?", eller så kunde jag, liksom Aron, ha tålamod och lita på Herren.

Jag har insett att även om mitt liv är orättvist ibland, kan jag lägga mina bekymmer på Frälsaren. Äldste Richard G Scott i de tolv apostlarnas kворum sade: "Försoningen hjälper oss inte bara att övervinna våra överträdelse och misstag, utan i Herrens tid kommer den också att rätta till livets alla orättvisor – det som är orättvist som följd av omständigheter eller andras handlingar och inte är våra egna beslut" ("Jesus Kristus, Vår Förlossare", *Nordstjärnan*, jul 1997, s 58). När jag vänder mig till Kristus blir mitt liv inte plötsligt rättvist. Men när jag strävar efter att bli lik honom i mina orättvisa omständigheter, hjälper han mig att inte bli bitter och att till och med älska en orättvis värld. ■

Chad Morris är medlem i West Jordans 44:e församling, West Jordans östra stav, Utah.

Jämfört med Ammons liv verkade Arons liv orättvist. Efter att ha kommit ut från fängelset predikade Aron för lamaniterna utan bitterhet.

Hitta farfar Pablo

RAQUEL PEDRAZA DE BROSIO

Mitt släktforskningsarbete slutade alltid med ett visst namn. Men när min far råkade se namnet på en oväntad plats, började vårt sökande efter farfar Pablo.

Min far föddes i Chaco-området i nordöstra Argentina, där solen är het och människorna brukar jorden och odlar bomull och andra grödor. Grannarna hade känt varandra i generationer och traditionerna följdes till punkt och pricka. Min fars familj bodde i Villa Ángela, där de levde ett bekvämt medelklassliv.

Sedan, när min far var nio år gammal, separerade hans föräldrar och min far begav sig med sin mor och sina systar för att bo i Buenos Aires. Det var en ganska svår förändring för en liten pojke som inte kunde förstå varför han var tvungen att lämna sin hemstad och sina vänner och som inte visste när han skulle få se sin far igen. När månaderna av separation blev till år bleknade min fars minne av sin egen far. Han hade inte ens ett fotografi av honom.

Vår familj fick höra talas om det återställda evangeliet och blev så småningom medlemmar i kyrkan. När jag var 15 år blev jag mycket intresserad av släktforskning. Det blev en passion att söka efter mina förfäder, och jag blev väl bekant med min mors sida. Men på min fars sida slutade alla mina försök med ett och samma namn: farfar Pablo Pedraza.

När min far berättade om sin barndom fick jag en stark önskan att ta reda på mer om farfar Pablo. Vi började be som familj för att kunna få reda på mer om honom så att vi kunde färdigställa vår släkthistoria. Min far försökte minnas

och han lyckades erinra sig en gammal fasters adress. Han skrev till henne, men hon dog innan vi hann få den information som vi sökte. Vi gav inte upp, utan fortsatte att be.

En dag när min far var på väg till arbetet stannade bussen han åkte med vid ett trafikljus bredvid en postbil. Min far kunde se flera av paketerna i bilen och ett av dem fångade hans uppmärksamhet. På adresslappen stod namnet Pablo Pedraza, och adressen fanns i min fars barndomsstad.

Min far skrev mycket ivrigt ner adressen. Han visste att hans far hade varit bilmekaniker och han trodde att det stora paketet i bilen mycket väl kunde vara till honom. I flera år skrev vi till den adressen och uttryckte vårt hopp om att vi hade funnit vår far och farfar och vår önskan att få träffa honom. Men vi fick aldrig något svar.

Så en dag berättade min far om detta för en vän i vår församling. Vännen sade: "Varför åker ni inte bara dit och träffar honom?" Vi blev rädda. Kanske ville inte farfar Pablo att vi skulle hitta honom, eller så kanske det inte var hans adress.

Men efter att ha bett om det kände vi att vi behövde åka till Chaco och leta efter farfar Pablo. Hela familjen packade in sig i en minibuss och reste i 28 timmar. Vi körde direkt till adressen på paketet och bromsade in framför ett vackert, välskött hus. En man i 60-årsåldern höll på att tvätta sin

bil. Min far tog mod till sig och steg ut för att presentera sig och få bekräftat att vi var på rätt väg.

Familjen tittade förväntansfullt ut genom bilfönstren och efter några minuter såg vi vår far och mannen krama om varandra. Sedan började båda vinka till oss att vi skulle komma ut ur bilen. Det var verkligen farfar Pablo – den far min far inte hade sett på 40 år!

Det var inget lätt möte men det fanns en anda av kärlek där. Vi fick veta att på grund av den bristfälliga postgången i farfar Pablos lilla hemstad, hade han inte fått några av breven som vi skickat under åren som gått. Vi fick också veta att han hade försökt hitta min far i många år men att han också var rädd för att träffa oss. Vi träffade farfar Pablos hustru och barn och fick höra talas om deras glädjeämnen och sorger. Vi förstod att farfar Pablo var en god man som trodde på Gud. Han var en kärleksfull far och en god granne. Och vi kunde se att han var lika glad över att äntligen få lära känna oss som vi var över att äntligen ha hittat honom.

Nu har vi foton av farfar Pablo och annan viktig information om honom och några av hans förfäder. Han dog för ett år sedan och vi förbereder oss för att åka till templet och utföra tempelarbete för honom och andra familjemedlemmar. Min far kan knappt hålla tillbaka sin glädje över att han äntligen kan beseglas till sina föräldrar. Arbetet med vår släkthistoria fortsätter.

Vi har fått löfte om att "fädernas hjärtan [ska vändas] till barnen och barnens hjärtan till deras fäder" (Mal 4:6). Vår familj välsignades rikligen genom att Herren ledde oss vid handen så att detta löfte bokstavligt talat kunde uppfyllas. ■

Raquel Pedraza de Brosio är medlem i Cbacarita församling, Belgrano stav i Buenos Aires, Argentina.

Arbetarna

Herren inbjuder var och en av oss att begrunda våra motiv för vårt tjänande i hans rike.

Många av oss har arbeten med timlön. För oss alla är det så att ju flitigare och längre vi arbetar, desto mer förväntar vi oss att få betalt. Men himlens ekonomi är annorlunda.

ÄLDSTE HENRY F ACEBEDO

områdesauktoritetssjuttio

När jag blev medlem i kyrkan 1975 fanns det bara några få medlemmar i Filippinerna. Sedan dess har kyrkan upplevt en dramatisk tillväxt. Mitt hemland har nu nästan en halv miljon medlemmar. Jag har haft äran och glädjen att verka i Herrens vingård under dessa år i många ansvarsställningar. Men mina år av tjänande har fått mig att ställa följande fråga: Är jag berättigad till en större belöning i himlen än en nyomvänd som är trofast men som bara lever några år innan han eller hon passerar igenom slöjan? Frälsaren har svarat på denna fråga, liksom många andra, med en liknelse.

”Vad skall vi få för det?”

En dag när Frälsaren var tillsammans med sina lärjungar kom en rik ung man fram till Jesus och frågade: ”Mästare, vad skall jag göra för gott för att få evigt liv?” (Matt 19:16.) ”Vill du vara fullkomlig, gå och sälj vad du äger och ge åt de fattiga ... Och kom sedan och följ mig” (Matt 19:21), svarade Jesus. Detta svar gjorde lärjungarna häpna. De undrade sinsemellan: ”Vem kan då bli frälst?” (Matt 19:25.) Jesus förstod deras tankar och förklarade att evigt liv är möjligt för dem som offerar allt

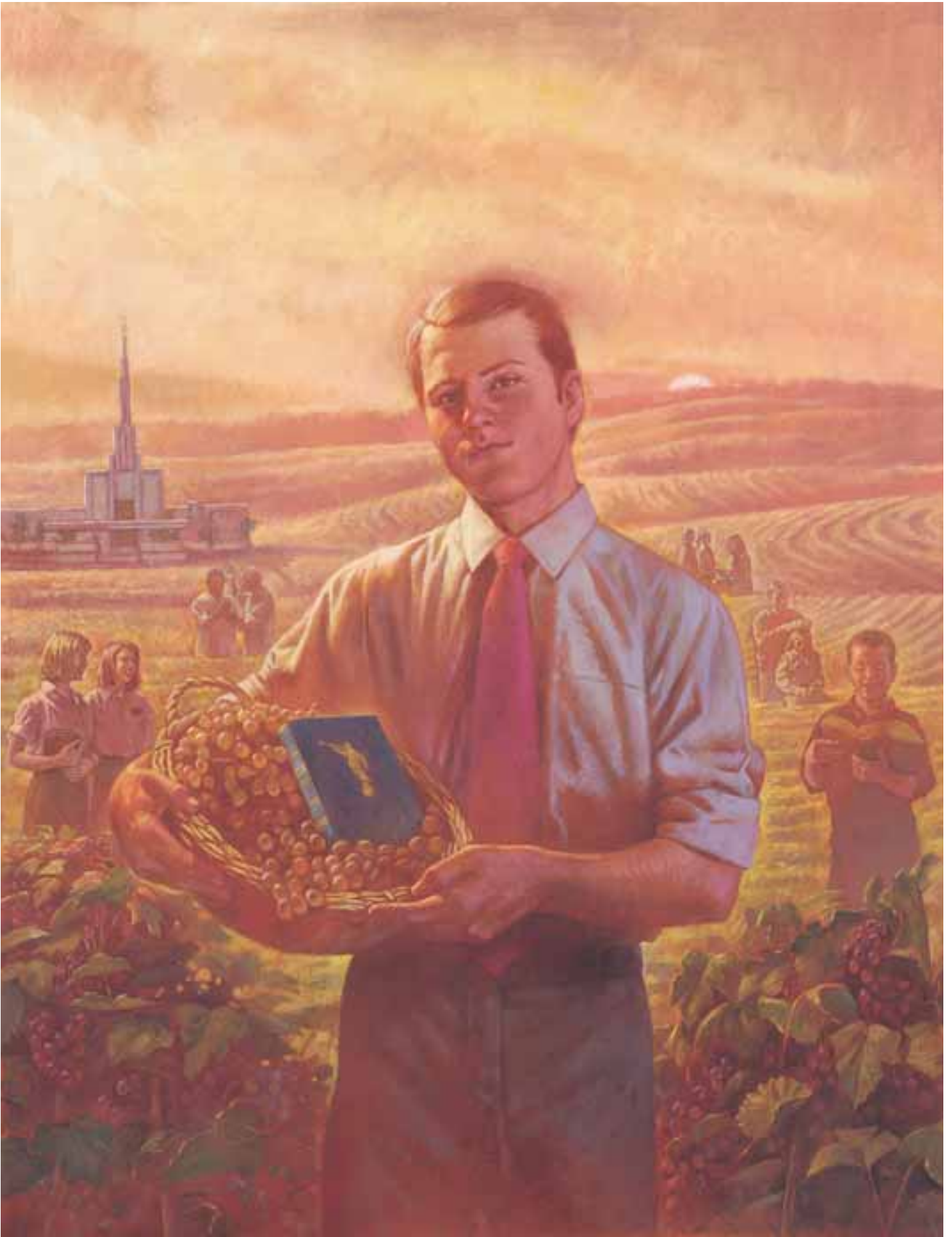
för hans skull (se Joseph Smith Translation, Matthew 19:26).

Petrus frågade å alla apostlarnas vägnar: ”Se, *vi* har lämnat allt och följt dig. Vad skall vi få för det?” (Matt 19:27.)

Jesu svar var både ett härligt löfte och en allvarlig tillrättavisning. Först försäkrade han dem om att efter uppståndelsen skulle de, apostlarna, få sitta på 12 troner och döma Israels hus. Sedan varnade han dem: ”Men många som är de första skall bli de sista, och många som är de sista skall bli de första” (Matt 19:30), och han lärde dem liknelsen om arbetarna.

Varje arbetare en denar

Jesus liknade himmelriket vid en husbonde som gick ut tidigt en morgon för att leja arbetare. På Jesu tid samlades arbetslösa män ofta på vissa offentliga platser för att träffa eventuella arbetsgivare. Husbonden kom överens med sina arbetare om att betala den vanliga daglönen, en denar, och skickade iväg dem till hans vingård. Senare, omkring den tredje timmen (9:00) gick husbonden åter till torget och såg att andra stod och väntade på att få ett arbete. Han anställde också dessa, men den här gången talade han inte om hur mycket pengar de

DETALJ FRÅN DEN SISTA DOMEN, AV JOHN SCOTT

Fadern har lovat dem som är berättigade att komma till det celestialet, att oavsett när de kallas till vingården så kommer de att vara "lika i kraft, i makt och i herradöme".

skulle få. Han sade att han skulle ge dem "en rättvis lön" (Matt 20:4). Arbetarna gick genast med på det och intog sina platser bredvid de andra arbetarna i vingården. Vid omkring sjätte och nionde timmen (12:00 och 15:00) anställde husbonden ytterligare några arbetare. Sedan, en sista gång, vid elfte timmen (17:00), gick han till torget och anställde fler arbetare. Som tidigare sade han till dem att de skulle få en rättvis lön.

När kvällen kom kallade husbonden samman alla sina arbetare och betalade först dem som bara hade arbetat i en timme. Till alla arbetares förvåning, fick de som bara hade arbetat i en timme, lön för en hel dags arbete! Husbonden kallade sedan fram alla som hade arbetat en del av dagen och gav var och en samma summa, oberoende av hur länge de hade arbetat i vingården.

Vi kan föreställa oss att när de som hade arbetat längst såg vad de som hade arbetat en del av dagen fick i lön, att de då drog slutsatsen att de inte bara skulle få den utlovade lönen, utan också en bonus – de hade ju faktiskt arbetat mer än någon annan! Så när husbonden bara betalade dem en denar, klagade de: "De där som kom sist har gjort en timme, och du har jämställt dem med oss,

som har stått ut med dagens slit och hetta" (Matt 20:12).

Husbonden svarade: "Min vän, jag gör dig ingen orätt" (Matt 20:13) och påminde dem att de hade fått sin utlovade lön. Han ställde två skarpsinniga frågor: "Får jag inte göra som jag vill med det som är mitt? Eller ser du med onda ögon på att jag är så god?" (Matt 20:15.)

Husbonden hade sannerligen varit rättvis och barmhärtig mot alla som hade arbetat i hans vingård. Sedan sade Jesus: "Så skall de sista bli de första och de första bli de sista" (Matt 20:16; se L&F 121:34–40).

Se upp med högmot

Många av oss har arbeten med timlön. För alla av oss är det så att ju flitigare och längre vi arbetar, desto mer förväntar vi oss att få betalt. Men himlens ekonomi är annorlunda. När vi döps, ordinerar till prästadömet eller deltar i det heliga templet förordningar, förbinder vi oss att lyda Gud och förhålla oss till våra kallelser. I gengäld lovar Herren att om vi är trofasta så kommer vi att få "allt vad min Fader har" (L&F 84:38), eller upphöjelse i Guds celestialet (se L&F 84:33–41). Det finns ingen högre lön eller

större belöning Herren kan erbjuda oss. Det är den största av alla hans gåvor (se L&F 14:7).

Liknar våra känslor någon gång den forntide aposteln, som frågade: "Vad skall vi få för det?" Anser vi att vi för tjänar en större belöning för att vi kallades först eller arbetade längst? I evangeliet finns det inte plats för den köpslående andan som de som anställdes först hade. Medan vi arbetar kanske vi inte förstår hela innebörden av hans belöning, men vi kan lita på att vi av Herren får "en rättvis lön".

President Ezra Taft Benson (1899–1994) varnade oss för högmod, för det "är i grunden konkurrensinriktat till sin natur ... Vissa högmodiga människor bryr sig inte så mycket om ifall deras lön täcker deras behov, men att deras lön är högre än andras. Deras belöning består i att ha en lönegrad högre än alla andra. Detta är högmodets illvilja."¹

Akta er för att klaga

När jag genomgick reservofficersutbildning på college brukade vår befälhavare säga: "Lyd först innan ni klagar." När jag blev medlem i kyrkan sade jag till mig själv att jag skulle göra samma sak. När jag än ombeds att säga något om ämnet lydnad, förklarar jag hur denna filosofi har välsignat mitt liv.

När Herren kallar ska vi inte oro oss för lönen. Vi ska bara sätta igång och arbeta och göra vårt bästa. Vad har det för betydelse vem som får äran? Vi bör tacka Herren för möjligheten att få arbeta i hans vingård.

Jag hoppas att vi aldrig klagat på Husbonden, vår Frälsare Jesus Kristus, eller på hans tjänare – från första presidentskapet till våra lokala ledare. Låt oss komma ihåg Herrens ord: "Vare sig [mina ord] hava talats med min egen röst eller med mina tjänares ... det är detsamma" (L&F 1:38).

Belöningen är lika för alla

Erfarna och nya medlemmar blir rikligt välsignade när de arbetar sida vid sida för att inbärga den stora skörden

i de sista dagarna. Var och en av oss behöver arbeta med våra egna uppgifter med hela vårt hjärta, själ, sinne och styrka. Vi ska undvika att bli avundsjuka på andra lärjungars belöningar eller prestationer. När vi arbetar med blicken fäst enbart på Guds ära, låter vi Herren bedöma vilken den eventuella belöningen eller äran för detta arbete kommer att bestå av.

Är jag, med mitt mer än 25 år långa tjänande, berättigad till en större belöning i himlen än en nyomvänd som är trofast, men som kanske bara kan verka en kort period innan han eller hon passerar genom slöjan? Herrens svar är nej. Fadern har lovat dem som är berättigade att komma till det celestialet riket, att oavsett när de kallas till vingården så kommer de att vara "lika i kraft, i makt och i herradöme" (L&F 76:95). Herren är en generös arbetsgivare. Han kommer sannerligen att betala "en rättvis lön". ■

SLUTNOT

1. "Tägen eder tillvara för högmod", *Nordstjärnan*, juli 1989, s 4–5.

Äldste Henry F Acebedo är områdesauktoritetssjuttio och verkar i området Filippinerna.

LÅT OSS SAMTALA OM DET

1. Be familjemedlemmarna att göra en lista på de belöningar som de tror att en person kan få som arbetar för Herren. Läs stycket "Varje arbetare en denar" och gå igenom varför de som arbetade hela dagen var så missnöjda. Bär vittnesbörd om att Herren är en generös arbetsgivare.

2. Be någon i familjen att göra en enkel men nödvändig uppgift, till exempel en hushållssyssla. Be någon annan att göra en mycket svårare uppgift. Säg att du ska ge dem båda samma summa för deras arbete. Diskutera varför detta kan verka orättvist. Läs de tre sista delarna av artikeln. Hur kan vi, enligt äldste Acebedo, undvika högmod och att klaga?

De forntida
apostlarnas ord

Principer för att bygga upp kyrkan

*”Ty vi är Guds medarbetare, och ni är en Guds åker,
en Guds byggnad” (1 Kor 3:9).*

ÄLDSTE RICHARD J MAYNES

i de sjuttios kворum

Under hela sin verksamhet förkunnade apostlarna Petrus och Paulus evangeliet, organiserade grenar och undervisade de heliga om deras kyrkliga ansvar. Deras ord och gärningar uppenbarar tre grundläggande element som krävs för att bygga upp Herrens kyrka:

1. Kyrkans organisation och uppbyggnad måste fastslås genom bemyndigade representanter och enligt gudomlig lag.
 2. Sanna lärdomar och principer uppenbaras av Gud genom hans profeter.
 3. Alla medlemmar är ansvariga för att hjälpa till att bygga upp kyrkan.
- Dessa tre principer gäller fortfarande.

1. Kyrkans organisation och uppbyggnad måste fastslås genom bemyndigade representanter och enligt gudomlig lag.

Herren instiftade tillvägagångssättet att kyrkan måste organiseras genom att prästadörets nycklar och uppenbarelse tillämpas

på rätt sätt. Alternativ till detta tillvägagångssätt godtar han inte.

Paulus sade följande angående förlänandet av prästadörets myndighet: ”Ingen tar sig denna värdighet, utan till den blir man kallad av Gud, liksom Aron blev det” (Hebr 5:4). Prästadörets myndighet är en gåva från Gud till dem som är andligt kvalificerade. Den ges inte på befallning, som Petrus möte med trollkarlen Simon visar:

”När Simon såg att Anden gavs genom apostlarnas handpåläggning, kom han till dem med pengar

och sade: ’Ge också mig denna kraft, så att den jag lägger händerna på får den helige Ande’” (Apg 8:18–19).

Petrus tillrättavisade honom och sade:

”Till fördärvet med dig och dina pengar, eftersom du menar att Guds gåva kan köpas för pengar.

Du har inte någon del eller lott i den här saken, eftersom ditt hjärta inte är uppriktigt inför Gud” (Apg 8:20–21).

Många upplevelser har bekräftat för mig att vår kyrka är gudomligt ledd och att prästdömsledarna är inspirerade beträffande vilka de ska kalla.

Man kan inte köpa prästadö-
mets kraft eller få den av själ-
viska orsaker. Den måste ges av
män med myndighet. Likaså
ges särskilda kallelser i kyrkan
av män med myndighet som
utövar sina prästadömsnycklar
under den Helige Andens infly-
tande. Utan denna grundlägg-
ande princip skulle kyrkan
kunna organiseras på olika sätt
runtom i världen, beroende på
enskilda personligheter och
lokala seder.

När Paulus undervisade Timoteus, sade han: "Ha inte
för bråttom med att lägga händerna på någon" (1 Tim 5:22).
Han visste att bön, begrundan och inspiration måste föregå
förlänandet av kallelser.

Många upplevelser har bekräftat för mig att vår kyrka
är gudomligt ledd och att prästadömsledarna är inspire-
rade beträffande vilka de ska kalla. En av dessa upplev-
elser inträffade 1997, när jag nyligen hade kallats som

**Herren instiftade tillvägagångssättet att kyrkan måste
organiseras genom att prästadömsnycklar och uppen-
barelse tillämpas på rätt sätt.**

generalauktoritet. En av
mina första uppgifter var att
hjälpa äldste Robert D Hales
i de tolv apostlarnas kvorum
med att omorganisera en
stav. Jag såg fram emot detta
tillfälle, men jag var lite ner-
vös på grund av min brist på
erfarenhet.

Under omorganiser-
ingsprocessen intervjuade vi
många prästadömsbröder i staven. Det blev uppenbart att
flera av dessa bröder var fullt kapabla att framgångsrikt
uppfylla en stavs-presidents ansvar. Då uppstod frågan:
Vilken av dessa män ville Herren kalla?

Efter åtskilliga diskussioner och begrundan kände
äldste Hales och jag oss manade att välja en viss kandidat.
Äldste Hales bad mig sedan att uppsända en bön. Det som
hände sedan var en av de mest andliga upplevelserna i mitt
liv. Under bönen bad jag om Andens bekräftelse. När jag
uttalade denne prästadömsbroders namn, bar den Helige

Anden ett sådant kraftfullt vittnesbörd om att han var Herrens val att jag knappt kunde avsluta bönen. Äldste Hales och jag fick båda veta genom uppenbarelse att detta var den man som Herren hade valt. Vad välsignade vi är att vara medlemmar i kyrkan, som vägleds genom gudomlig inspiration!

2. Sanna lärdomar och principer uppenbaras av Gud genom hans profeter.

Paulus beskrev grundvalen varpå Jesu Kristi kyrka vilar: ”Alltså är ni inte längre gäster och främlingar utan medborgare tillsammans med de heliga och tillhör Guds familj.

Ni är uppbyggda på apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen är Kristus Jesus själv” (Ef 2:19–20).

Petrus uppmanade de heliga att ”[tänka] på vad som har blivit förutsagt av de heliga profeterna”, och varnade dem för att i de sista dagarna skulle många vända sig bort från dem: ”I de sista dagarna kommer det människor som drivs av sina begär” (2 Petr 3:2–3).

Profeterna uppenbarar Herrens sinne och vilja för oss så att vi inte behöver ”[föras] bort av varje vindkast i läran” (Ef 4:14). Paulus lärde att om vi är värddiga och beskyddar den uppenbarade lärans renhet, så kommer stora välsignelser: ”Ge akt på dig själv och på din undervisning, och håll troget ut med den. När du gör det, frälser du både dig själv och dem som lyssnar på dig” (1 Tim 4:16).

På söndagens eftermiddagssession under generalkonferensen i april 1998 meddelade president Gordon B Hinckley att 32 nya tempel skulle byggas. När orden lämnade hans mun, vittnade den Helige Anden för mig att Gordon B Hinckley var en levande profet och att det var Herrens vilja att dessa tempel skulle byggas. Samma bekräftelse från den Helige Anden fick jag under generalkonferensen i april 1999 när president Hinckley tillkännagav att templet i Nauvoo i Illinois skulle byggas.

Liksom andra profeter under olika tidshushållningar uppenbarar president Gordon B Hinckley Herrens sinne och vilja för oss.

Herren har alltid uppenbarat sin vilja och sin prästdömskraft och myndighet genom sina tjänare, profeterna (se Amos 3:7). Han leder sitt rike på samma sätt igår, idag och för evigt.

3. Alla medlemmar är ansvariga för att hjälpa till att bygga upp kyrkan.

I kapitel 12 i Första Korintierbrevet betonar Paulus att varje medlem behövs för att hjälpa till att framgångsrikt etablera kyrkan:

”Ty liksom kroppen är en och har många lemmar, men kroppens alla lemmar – och de är många – utgör en kropp, så är det också med Kristus ...

Kroppen består ju inte av en enda lem utan av många ...

Ögat kan inte säga till handen: ’Jag behöver dig inte’, inte heller huvudet till fötterna: ’Jag behöver er inte’ ...

Men nu är ni Kristi kropp och var för sig lemmar.

Gud har i sin församling för det första satt några till apostlar, för det andra några till profeter, för det tredje några till lärare, vidare andra till att utföra kraftgärningar, andra till att få gåvor att bota sjuka, till att hjälpa, att styra och att tala olika slags tungomål” (v 12, 14, 21, 27–28).

Varje medlem i kyrkan har välsignats med särskilda gåvor och talanger. Tänk bara hur svårt det skulle vara för en bis-

kop eller grenspresident att framgångsrikt kalla ämbetsmän i en församling eller gren om alla hade samma talanger. En bra ungdomsledare kan ha andra gåvor än vad sångledaren har, men båda är viktiga för församlingens eller grenens allmänna välmåga. Liksom varje kroppsdel är viktig för hela kroppens hälsa och styrka, är varje medlem viktig för församlingens eller grenens hälsa och styrka.

När medlemmar villigt ger av sin tid och sina talanger till kyrkan, stärks deras vittnesbörd och deras liv ökar i andlighet. På olika platser i hela kyrkan har jag sett hur

medlemmars liv har förändrats när de helt och fullt har engagerat sig i att hjälpa till att etablera kyrkan. Två sådana personer är Carlos och Rosario Casariego.

Jag verkade som heltidsmissionär i Uruguay när jag först träffade Carlos och Rosario. De var tonåringar då och båda var mottagliga för evangeliet och ivriga att leva efter dess principer.

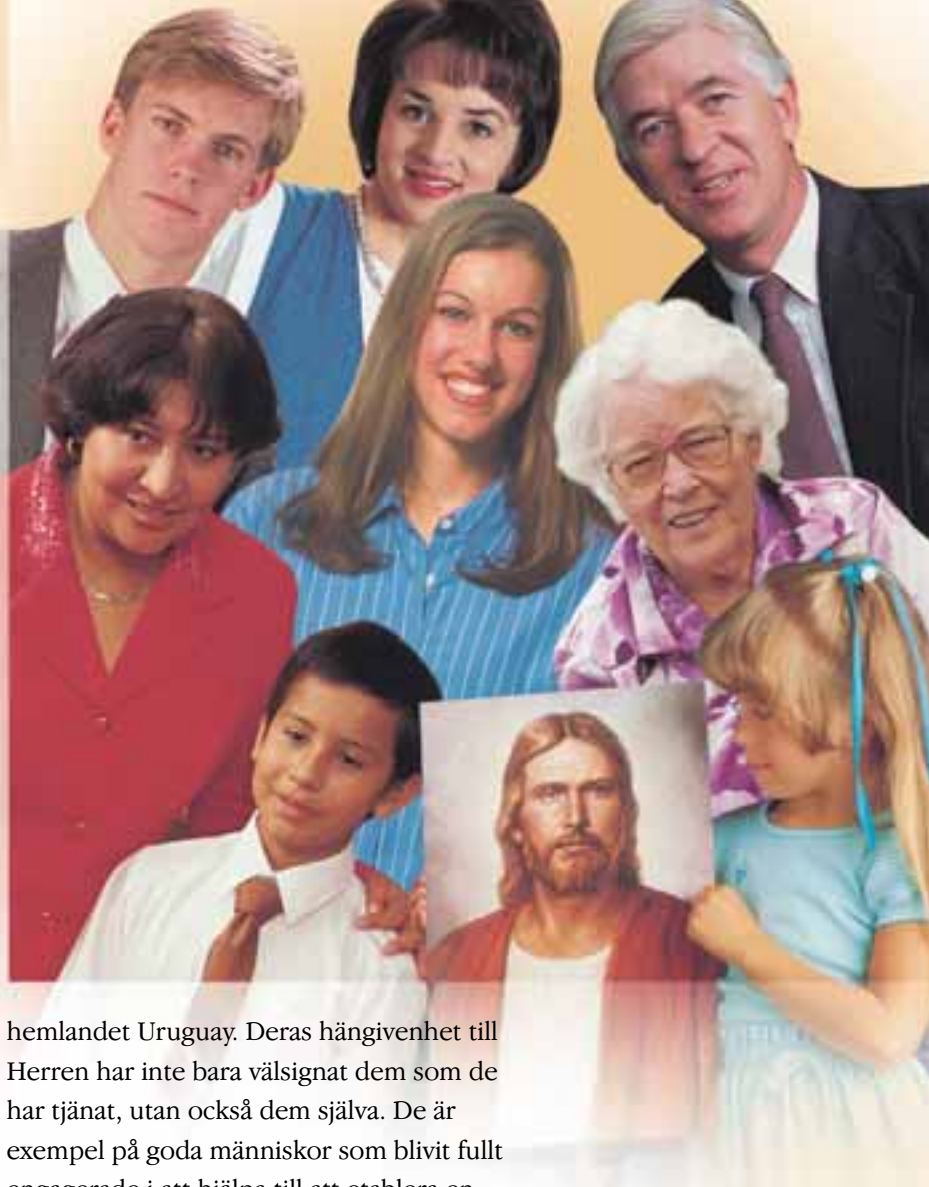
Carlos döptes i december 1970 och tre månader senare träffade han Rosario när han skulle tala vid ett dopmöte för hennes familj. Efter sitt dop kallades både Carlos och Rosario att verka bland ungdomarna och snart blev de presidenter för sina respektive grupper. De var bland de första eleverna när seminarie- och institutprogrammen startades i Uruguay.

Dessutom verkade Rosario i Primärs president-skap i staven och Carlos var med i kyrkans vec-komagasin *Nuestro Mundo* (Vår värld) i TV.

1975 planerade Carlos och Rosario att gifta sig. Men sedan deltog de i en regionkonfe-rens som ändrade inriktningen på deras liv. Under konferensen sade president Spencer W Kimball (1895–1985) till ungdomarna att varje duglig ung man allvarligt skulle överväga att fullgöra en heltidsmission och att de unga kvinnorna skulle stödja detta mål.

Carlos och Rosario bestämde sig för att följa profetens råd. Senare samma år fick Carlos en kallelse till Uruguay-Paraguaymissionen. Rosario gick ut som heltidsmissionär till Argentina sex månader senare. På grund av Carlos och Rosarios hengivna tjänande döptes många goda människor och framtida ledare in i kyrkan.

Sedan de vigdes i juli 1981 har Carlos och Rosario fått fyra barn och har verkat i många ämbeten i kyrkan. De har gjort allt i sin makt för att hjälpa till att etablera kyrkan i

hemlandet Uruguay. Deras hängivenhet till Herren har inte bara välsignat dem som de har tjänat, utan också dem själva. De är exempel på goda människor som blivit fullt engagerade i att hjälpa till att etablera en stark kyrka i sitt eget land, en kyrka som består av både unga och gamla människor.

Paulus säger i Första Korintierbrevet 3:9: ”Ty vi är Guds medarbetare, och ni är en Guds åker, en Guds byggnad.” Petrus sade något liknande: ”Och låt er själva som levande stenar byggas upp till ett andligt hus ... som skall frambära andliga offer som Gud tack vare Jesus Kristus tar emot” (Petr 2:5). Låt oss var och en bestämma oss för att göra vår del i att bygga upp hans kyrka. En stor nutida profet, Brigham Young (1801–1877), sade: ”Då vi beslutar att skapa ett Sion, gör vi det. Och detta arbete börjar i varje människas hjärta.”¹ ■

SLUTNOT

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young, s 113.*

Alla kyrkans medlemmar har gåvor och talanger som kan bidra till deras församlings eller grens styrka. När medlemmarna ger av sin tid och sina talanger till kyrkan, stärks deras vittnesbörd.

Min fars tapperhetsmedalj

Emmanuel Fleckinger

Under de dystra åren under andra världskriget blev min far tillfångatagen av tyska trupper. Han var med i en grupp franska fångar från Alsace (som en gång hade tillhört Tyskland) som led brist på allt, också det mest nödvändiga. Många av fångarna, särskilt de som var sjuka, dog av hunger och kyla eller helt enkelt av utmattning under de långa marscherna från det ena lägret till det andra.

Under en av dessa långa och svåra marscher till Tyskland hördes plötsligt en explosion i ett hus inte långt från denna sorgliga grupp med fångar. De kunde höra panikfyllda skrik från dem som var fångade i huset. Vakterna stramade snabbt åt gruppen för att bättre kunna vakta fångarna och hindra dem från att fly. Men min far som bara lyssnade på sitt samvete, smet iväg från gruppen och sprang så fort hans svaga ben kunde bära honom. Utan att bekymra sig om sin säkerhet, sprang han ifrån

vakterna som följde efter honom och sköt mot honom.

Mirakulöst nog blev han inte träffad och vakterna stannade förvånade när de insåg att han sprang in i det brinnande huset. Snart kom han ut, bärande på ett barn som var omkring åtta år gammalt. Han hade hört barnet skrika på hjälp, räddade honom och lämnade nu över honom till de förbluffade tyska soldaterna. Nästan omedelbart sade en officer med allvarlig stämma: "Vet du vad du gjorde? Du räddade just en framtida fiende."

Min far som var utmattad och uttömd på all sin styrka efter sin heroiska bedrift och efter de många

svårigheterna under de föregående månaderna, svarade med överraskande övertygelse: "Jag såg inte en fiende. Jag såg en människa, ett barn som behövde min hjälp. Jag gjorde det som behövdes – och om det behövs så skulle jag göra det igen, utan att tveka."

Han fördes tillbaka till fångarna – men med lite mer respekt. Och efter

Mirakulöst nog blev han inte träffad och vakterna stannade förvånade när de insåg att han sprang in i det brinnande huset. Snart kom han ut, bärande på ett barn som var omkring åtta år gammalt.

denna heroiska gärning behandlades alla fångarna bättre än förut. Men det som var mest förvånande var att när gruppen hade kommit till lägret, fick min far i sin franska uniform en tysk hedersutmärkelse.

Min far förstod Frälsarens bud att "älska varandra så som jag har älskat er" (Joh 15:12). Han dog 1959 utan att ha fått möjlighet att höra det återställda evangeliet. Men jag tror att han får den möjligheten där han är nu och att han får all den undervisning och alla de välsignelser som evangeliet har att erbjuda. ■

Emmanuel Fleckinger är medlem av Colmars gren, Nancy stav, Frankrike.

Min dotters bön

Kari Ann Rasmussen

Efter ett år av tunga ekonomiska bördor, hoppades jag på att saker och ting skulle gå bättre för min familj. Då kom nya bakslag. I ett helt år hade jag litat på att Herren skulle se till att allt löste sig och att vi en dag skulle se våra prövningar som en utvecklingsfas. Men med de nya bakslagen började jag vackla andligen. Jag kände mig övergiven och vilsen och slutade snart att nära min ande. Jag slutade inte gå till kyrkan, men jag slutade be, fasta och läsa skrifterna. Jag åkte inte längre till templet. Jag gjorde bara det allra nödvändigaste i min kallelse som primärlärare. Det kändes hopplöst

och jag undrade varför jag skulle försöka leva rättfärdigt om det inte skulle skydda mig från att bli sårad.

En kväll när jag tittade på TV i mitt sovrum kom min 10-åriga dotter in med sin Mormons bok. Hon hade försökt läsa den, men hon sade att det var ett ord som hon inte kunde uttala. Jag hjälpte henne och skickade sedan ut henne ur rummet.

Efter några minuter var hon tillbaka och sade att det var svårt att förstå det hon läste. Jag som tyckte synd om mig själv var inte på humör för att ta tid med skrifterna. Irriterat sade jag: "Samantha, gå och be till vår himmelske Fader och be honom hjälpa dig att förstå det du läser."

Min dotter rörde sig inte. Hon tittade mig rakt i ögonen och sade tyst: "Jag har bett. Jag har en stark känsla av att jag behöver läsa skrifterna med dig."

Jag stirrade förbluffat på henne och stängde sedan av TV:n. Jag jämnade till sängen bredvid mig, hon klättrade upp och vi läste ett kapitel i Mormons bok tillsammans. Jag var inte särskilt uppmärksam på vad vi läste för jag förundrade mig över min himmelske Faders påminnelse om att jag behövde söka mig till honom medan jag kämpade med mina prövningar.

Efter den kvällen började jag hålla mina enskilda böner igen och läsa skrifterna varje dag. Jag satte upp ett mål att åka till templet minst en gång i månaden. Märkligt nog verkade allt som jag läste i skrifterna och i kyrkans tidningar kunna tillämpas på mig och

de problem jag hade. Återigen fick min själ näring och jag märkte att jag kunde bära mina bördor. Jag gick ofta ner på knä och bad om förlåtelse för att jag inte hade litat på Herren så som jag borde ha gjort. Jag kommer alltid att vara tacksam för en 10-årigs andliga lyhördhet och den milda påminnelsen från en kärleksfull himmelsk Fader. ■

Kari Ann Rasmussen är medlem i Murray 10:e församling, Murray västra stav, Utah.

Finn frid genom förlåtelse

Författaren vill vara anonym

Min makes bror, John*, hade blivit förflyttad till en annan stat. Det var svårt att acceptera det faktum att han, hans hustru Annie och deras familj skulle lämna oss. Vi hade tillbringat mycket tid tillsammans och kommit varandra mycket nära.

När Johns familj hade varit borta några månader ringde min make Ron för att se hur det var med dem. De hade anpassat sig bra och tyckte om det nya området. Min make ägde en litet företag och sade till sin bror att dörren alltid var öppen om han någon gång ville flytta tillbaka och arbeta för honom. Vid den tidpunkten i samtalet gjorde Johns hustru Annie sig hörd och sade klart och tydligt ifrån till Ron att de inte var intresserade. Hon sade tydligen några ovänliga ord om Ron och om hans företag.

Jag försökte undvika Annie under bröllopsmottagningen, men när den nästan var över blev jag sittande ensam med henne. Jag tittade på henne och Anden fyllde mitt hjärta.

Ron kom hem och berättade om samtalet för mig. Även om han försökte se ut som om det inte gjorde honom något, så kunde jag se att han var djupt sårad. Jag var rasande och ville omedelbart ringa till Annie och sätta henne på plats.

Jag ringde inte, men när jag väl hade tillåtit mig själv att bli förolämpad, öppnade jag portarna till en flod med dåliga tankar. Jag började finna fel hos Annie och skvallrade om henne med andra familjemedlemmar och vänner. Kort sagt tillät jag högmotet smyga sig in i mitt hjärta och slå rot, medan kärleken vissnade bort.

Liksom en infektion kan sprida sig och göra skada på kroppen och orsaka smärta, kan högmot göra samma sak med anden. Min make hade glömt händelsen för länge sedan, men mitt hjärta var fortfarande infekterat. Mina tankar var fokuserade på hur sårad jag var. Jag var irriterad mot min familj och snabbt att se det värsta i varje situation. Jag hade ingen önskan att älska och tjäna andra för jag var så uppsluktad av mig själv.

Efter flera månader hörde vi att John och Annie skulle komma till staden för att vara med på ett bröllop i familjen. Jag skulle bli tvungen att möta henne till slut. Jag bävade för att träffa henne, men det gick inte att undvika. När bröllopsdagen närmade sig blev jag allt oroligare. Jag tyckte inte om de känslor jag hade haft och jag visste att det var fel att känna så.

Jag bad ofta om att Frälsaren skulle hjälpa mig att övervinna mina negativa känslor. Så småningom började goda tankar om Annie att fylla mitt sinne.

När jag träffade henne på bröllopet utbytte vi ytliga hälsningsfraser. Jag försökte undvika henne resten av kvällen, men jag iakttog henne. Och medan jag iakttog henne insåg jag hur mycket jag saknade henne. Mitt hjärta började längta efter förlåtelsens frid och jag överväldigades av kärlek för Annie.

När mottagningen på kvällen nästan var över blev jag sittande ensam tillsammans med Annie. Vi hade fortfarande inte pratat sedan vi hade hälsat på varandra. Jag tittade på henne och mitt hjärta fylldes av Anden. Jag lade händerna mot hennes kinder. Med tårar i ögonen sade jag: "Annie, jag har saknat dig så mycket." Vi kramade om varandra och grät och gladdes åt den frid som förlåtelse ger.

Jag kommer inte ihåg om vi någonsin sade vad vi var ledsna för eller om vi förklarade hur vi hade känt oss tidigare. Det hade ingen betydelse. Det enda som betydde något var den kärlek vi kände och vår önskan att förlåta. Jag insåg inte förrän efteråt vilken enorm börda jag hade burit på. Högmot är en tung börda och en onödig sådan. Men det var en ljuv och ödmjukande glädje att få känna Frälsarens fullkomliga kärlek. ■

**Namnen bar ändrats.*

En kompass i tjock dimma

Lin Tsung-Ting

För några år sedan blev jag inkallad till tjänstgöring i Taiwans örlogsflotta. Jag arbetade som fanjunkare och gruppledare på en bogserbåt och hjälpte alla inkommande och utgående fartyg.

En morgon tidigt på våren fick mina kollegor och jag en rutinorder att hjälpa ett fartyg som närmade sig hamnen. I början var det klart väder. Men när vi hade lämnat hamnen, hamnade vi i tjock dimma. Vi såg inte ens tre meter framåt. Eftersom

När vi hade lämnat hamnen, hamnade vi i tjock dimma. Vi såg inte ens tre meter framåt och åkte snabbt vilse.

vi aldrig hade sett en sådan tjock vårdimma, blev vi spända och förvirrade. Vi åkte snabbt vilse. Vi visste inte var vi var eller vart vi skulle ta vägen.

Eftersom jag var den mest erfarne ombord och kände till området bäst beordrade skepparen mig att använda båtens kompass för att hitta vårt läge, leda alla tillbaka till hamninloppet och avbryta uppdraget. Annars skulle vi kanske när som helst stöta på ett område med undervattensrev eller komma för nära Kinas fastland.

Jag hade aldrig sett en dimma som krävde en kompass och jag hade slarvat med att regelbundet inspektera, underhålla och reparera kompassen, så när vi nu var i så desperat behov av kompassen för att hitta vägen så fungerade den inte alls. Med en förebrående röst sade kaptenen: "Du har utsatt oss alla för fara. Vi kan åka in i ett rev när som helst!"

Jag insåg att han hade rätt. Jag började sorgset mitt huvud och bad tyst min himmelske Fader att förlåta mig för mitt slarv och hjälpa mig hitta ett sätt att komma undan dimman och återvända till piren. Efter bönen fick jag plötsligt en tanke. Jag sade åt skepparen att styra i en viss riktning, åka mycket sakta och hitta kusten. Han samtyckte och inte långt efter att han hade gjort det, kom vi till granitklipporna söder om hamninloppet och följde sakta klippväggen in i hamnen. Snart var vi i säkerhet, hemma.

På grund av denna upplevelse vet jag att vår himmelske Fader lyssnar till våra böner. Jag är tacksam för att den andliga kompassen började fungera och vägledde oss hem, trots att jag slarvade med att göra nödvändiga förberedande åtgärder.

Nu frågar jag ofta mig själv: "Gör jag allt jag kan för att förbereda mig för dimman? Har jag inspekterat min andliga kompass på sistone? Är jag i harmoni med Gud? Är jag lojal mot min tro? Är jag obefläckad?" Det är sådant vi bör tänka på. Om vi inte gör det och det bildas en andlig dimma, kan vi hamna i syndens rev och kanske aldrig hitta tillbaka hem.

Jag är tacksam för att vår himmelske Fader har installerat en andlig Liahona inom var och en av oss. Om vi är flitiga och trofasta kan vi lita på den Helige Anden. Då kan vi segla vidare till trygghetens hamn och återvända till vårt himmelska hem. ■

Lin Tsung-Ting är medlem i Taichungs fjärde församling, Taichungs stav i Taiwan.

För dessa mina minsta

VÍCTOR GUILLERMO CHAUCA RIVERA

När vi visar omsorg om och tjänar våra medmänniskor, känner vi den sanna glädje som kommer av att tjäna Gud.

Det var lördag och det fanns arbete att göra på mitt juristkontor. Men som stavsresident hade jag lovat att vara med på ett tjänandeprojekt tillsammans med systrarna i Hjälpföreningen i staven. Systrarna skulle besöka sjuka barn och blivande mödrar på ett sjukhus i Lima i Peru. De skulle ge andligt stöd men också lämna över quiltade täcken och leksaker som de hade tillverkat under året.

När jag lämnade allt annat som jag måste göra och begav mig till sjukhuset, kom jag att tänka på orden i det första av många skriftställen som kom till mitt sinne den dagen: ”Och när såg vi dig sjuk eller i fängelse och kom till dig? Då skall konungen svara dem: Amen säger jag er: Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig” (Matt 25:39–40).

En varm, fridfull känsla kom över mig och jag visste att detta skulle bli en speciell upplevelse. Anden viskade också till mig att Herren hade kallat mig som stavsresident för att älska och hjälpa andra – särskilt de sjuka och bedrövade. Under hela dagen påmindes jag om vår Frälsare och hans

Systrar i Hjälpföreningen i Comas stav i Lima i Peru träffar president Chauca för att hjälpa patienter i ett sjukhus.

barmhärtiga tjänande. På vårt lilla sätt arbetade vi för att bli lika honom.

När jag kom till sjukhuset möttes jag av de 60 varmaste hjärtana och de 60 varmaste leendena som jag någonsin sett. Och när systerarna i Hjälpföreningen kom in i sjukhuset, såg jag hur denna sorgsna och dystra plats började fyllas med ljus och glädje.

"Och Jesus välsignade dem ... och hans ansiktes ljus lyste över dem" (3 Nephi 19:25).

Det första vi gjorde var att besöka en mycket liten pojke som hade lunginflammation och som var kopplad till en respirator. Pojkens mor satt vid nedersta änden av sängen. "Ha tro", sade systerarna uppmunrande till henne. Jag kunde se hoppet och glädjen hon kände när hon lyssnade till dessa goda systrars tröstande ord.

"Jesus svarade dem: 'Tro på Gud!'" (Mark 11:22.)

Därefter träffade vi en far vars lille pojke var sjuk. Han satte sin son i en rullstol så att han kunde bli fotograferad tillsammans med oss. En av systerarna gav pojken ett par jeans som verkade vara sydda just för honom. "När jag kommer ut härifrån ska jag ta på mig dem med en gång", sade den lille pojken mycket ivrigt till mig.

"Den som har två livklädnader skall dela med sig åt den som ingen har" (Luk 3:11).

Vi besökte tonårsmödrar som just hade fött barn. En av dem var en ung flicka på bara 14 år vars barn var dödfött. Systerarna lade

Ovan: När en liten pojke fick ett par jeans som verkade ha sytts just för honom, sade han: "När jag kommer ut härifrån ska jag ta på mig dem med en gång." Längst ner, till vänster: En liten pojke och hans mamma får båda gåvor och uppmuntran från president Chauca och en syster i Hjälpföreningen. Längst ner, till höger: En tonårsmor som just har fött sitt barn får nytt mod av en hjälpförenings-systers strålande leende.

Höger: Syster Fanny Mandujano Uriquiaga (vänster) tröstar en mor vars barn har dött. Längst ner, till vänster: En kvinna vars barn är allvarligt sjukt tar emot ett nummer av *Liahona* – och ett löfte om framtida besök. Längst ner, till höger: Nila Machado de Villa Nueva, president för Hjälpföreningen i Comas stav i Lima, ger gåvor och uppmuntran till en liten flicka.

händerna på hennes axlar, tröstade henne och gav henne många kloka råd. Mina ögon fylldes av tårar när jag såg dessa underbara kvinnor i Sion som hade lagt sina egna problem, som var många, åt sidan för att ge allt de kunde.

"I ... äro villiga att bära varandras bördor, på det de må vara lätta" (Mosiab 18:8).

I ett rum satt en kvinna ensam vid sin dotters säng. Flickan var hjärndöd. Modern hade under många dagar bott och sovit i sjukhuset eftersom hon inte var ifrån staden och inte hade någon annanstans att bo. Jag inspirerades att säga: "Jag är en man som har prästadömet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Skulle du vilja att jag gav din dotter en välsignelse?" Hennes ögon fylldes med tårar och hon svarade:

"Det vill jag." Aldrig förr hade jag känt samma sak som jag gjorde vid det tillfället, och jag tackade vår himmelske Fader för möjligheten att bära hans heliga prästadöme och välsigna den lilla flickan.

"Han ... lade händerna på dem och välsignade dem" (Mark 10:16).

Systrarna gav denna bedrövade mor ett nummer av *Liabona* och lovade att komma tillbaka en annan dag.

"Jesus svarade henne: '... den som dricker av det vatten jag ger honom blir aldrig mer törstig. Det vatten jag ger blir en källa i honom, med ett flöde som ger evigt liv'" (Job 4:13–14).

Efter besöket kände jag att var och en som hade besökt sjukhuset den dagen var en ny människa. När jag såg systrarnas vackra leenden insåg jag att när vi visar omsorg om och tjänar våra medmänniskor, känner vi den sanna glädje som är följden av att tjäna Gud.

"När ni vet detta, saliga är ni om ni också gör det" (Job 13:17). ■

Victor Guillermo Chauca Rivera är medlem i La Mars församling, Comas stav i Lima i Peru.

Visste du det här?

“Bundet i himmelen”

Under en tid kunde profeten Joseph Smith inte träffa de heliga öppet på grund av förföljelser. Men den 1 september 1842 talade profeten till de heliga i ett brev. Det brevet är

nu kapitel 127 i Läran och förbunden och innehåller viktiga instruktioner angående dop för de döda:

”Sannerligen, så säger Herren till eder angående edra döda: När någon

av eder låter döpa sig för sina döda, så skolen I hava en protokollförare, och han skall vara ögonvittne till edra dop. Han skall höra med sina öron, på det han må kunna vittna om sanningen, säger Herren, att alla edra anteckningar må bliva upptecknade i himmelen, och allt vad I binden på jorden må vara bundet i himmelen, och allt vad I lösen på jorden må vara löst i himmelen” (L&F 127:6–7).

De heliga var glada att få kunna utföra dop för dem som har dött. Dessa instruktioner från profeten hjälpte dem att föra korrekta uppteckningar. Det är fortfarande en viktig del av tempeltjänsten att nedteckna namnen på dem som har fått förordningarna.

Testa dina kunskaper

Efter fyra år av förberedelser begav sig Joseph Smith till kullen Cumorah tidigt en morgon i september och fick guldplåtarna. Joseph påbörjade sedan det viktiga arbetet med att översätta Mormons bok. Hur mycket vet du om översättningen och den första utgåvan av Mormons bok?

1. Joseph Smith fick guldplåtarna först i september månad. Vet du vilken dag och vilket år?

- a. 21 september 1822
- b. 22 september 1823
- c. 22 september 1827

2. Joseph Smith hade guldplåtarna i mer än ett år, men han arbetade inte med översättningen varje dag. Hur många arbetsdagar tog det ungefär att översätta Mormons bok?

- a. 60
- b. 80
- c. 100

3. Flera personer arbetade som skrivare vid olika tillfällen. Vem hjälpte Joseph Smith med större delen av Mormons bok?

- a. Martin Harris
- b. Oliver Cowdery
- c. Emma Smith

MEDURS FRÅN ÖVERST TILL VÄNSTER: FOTO AV DOPRUMMET I TEMPLET I CARDSTON, ALBERTA I CANADA © INTELLECTUAL RESERVE, INC. INGEN REPRODUKTION BEMYNDIGAD ELLER TILLÅTEN; JOSEPH SMITH ÖVERSÄTTAR MORMONS BOK, AV DEL PARSON; FOTO AV LORENZO SNOW; HANDKÄRREFAMILJEN, AV MINERVA K TEICHERT; SLAGET OM NAUVOO, AV C C A CHRISTENSEN, © MED TILLSTÅND AV BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY MUSEUM OF ART, MED ENSAMRÄTT

Det hände i september

Följande viktiga händelser i kyrkans historia inträffade under september månad.

17 september 1846: De återstående heliga i Nauvoo drevs ut ur staden trots villkoren i fredsfördraget de skrev under innan de kapitulerade. Den belägring som ledde till kapitulationen är känd som Slaget om Nauvoo.

24 september 1860: Den sista av 10 grupper med handkärreptionärer som gick över slätterna mellan 1856 och 1860 anlände till Salt Lake City.

13 september 1898: President Lorenzo Snow avskildes som kyrkans femte president. Han var 84 år gammal.

Så kan du använda *Liahona* september 2003

Förslag till samtalsämnen

• "Undervisa med tro", s 10: Äldste Robert D Hales varnar föräldrar och lärare att de inte med sin egen viljestyrka kan få barn att ha tro. "Tro kommer inifrån", förklarar han, "när vi vill ta emot den och utöva den i vårt liv". Vad kan vi göra för att hjälpa barn att få en önskan att tro? Hur kan vi bäst förbereda dem så att de kan rida ut de stormar som säkerligen kommer att uppstå i deras liv?

• "För dessa mina minsta", s 44: En stavs-president berättar om systrar i Hjälpföreningen som besöker ett sjukhus. Han liknar upplevelserna de hade vid vissa skriftställen. Diskutera hur berättelser från skrifterna kan inspirera oss att tjäna. Kanske du kan välja ett särskilt skriftställe och använda det som mönster när ni planerar ett tjänandeprojekt i din klass eller familj.

• "Spår i snön", s LS2: Läs tillsammans med din klass eller familj berättelsen som president Thomas S Monson återger. Diskutera betydelsen av uttrycket "För Gud är allting möjligt" (Matt 19:26).

Ämnen i detta nummer

LS = *Lilla stjärnan*

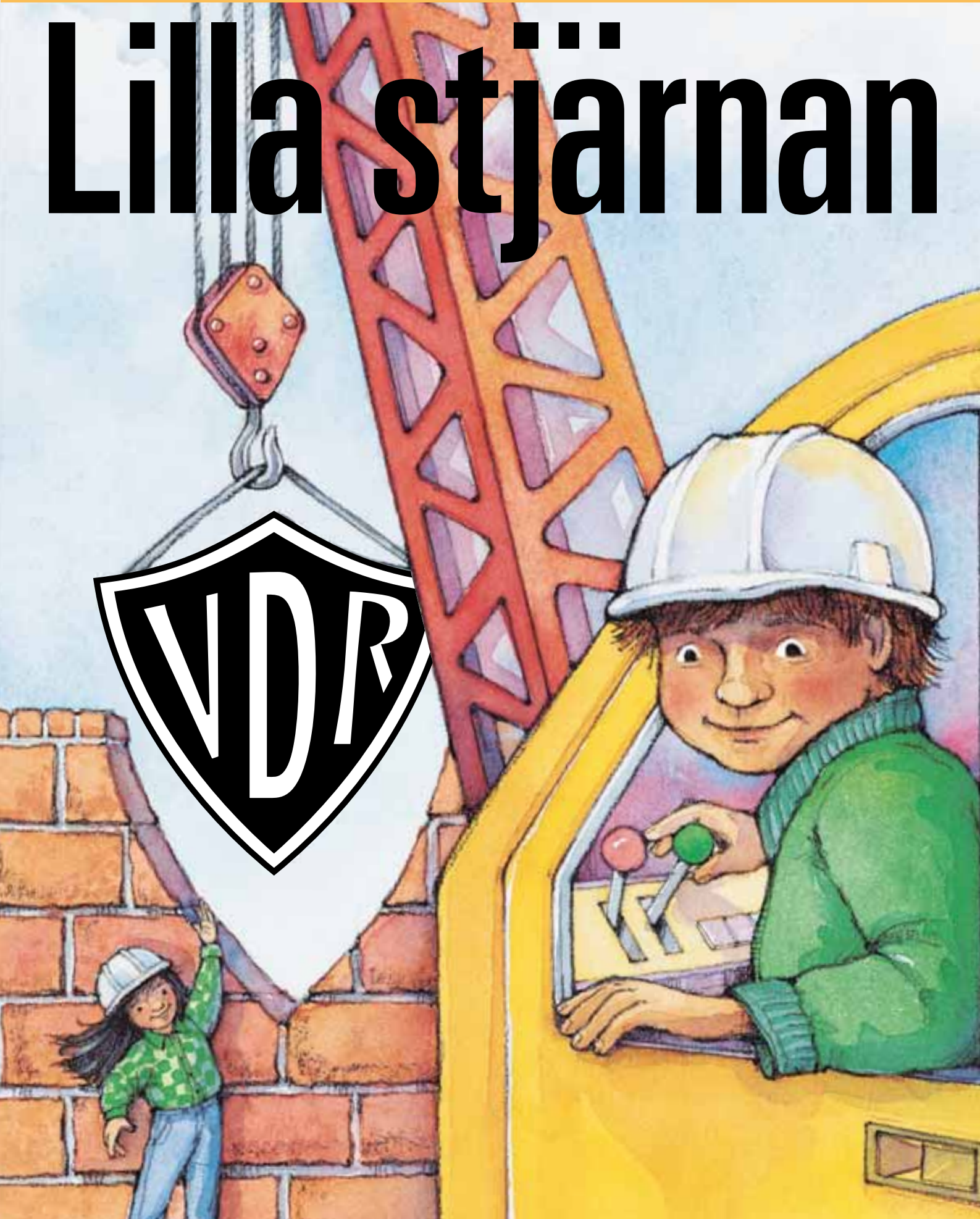
Apostlar	36, LS10, LS12
Besöksverksamhet	25
Den Helige Anden.....	10, 40, LS4
Familjens hemafton	48
Förberedelse	25
Handlingsfrihet	F4
Högmod	32, 40
Jesus Kristus	2, 32, 44, LS12
Kallelser i kyrkan	36
Kyrkans historia	47
Kärlek	30, 40
Ledarskap	48
Liknelser	32
Lydnad.....	LS4
Missionsarbete	LS2
Mormons bok	47
Motgångar	26, 40
Musik	18
Nya testamentet.....	2, 32, LS10, LS12
Omvändelse	40, LS6, LS12, LS14
Patriarkaliska välsignelser	22
Primärföreningen	LS4, LS14
Profeter	36
Redbarhet.....	8
Skriftstudier	2, 26, 40
Släktforskning	30
Tempel och tempeltjänst	47, LS16
Tjänande	18, 32, 36, 44
Tro	10, 40, LS2, LS10
Undervisning.....	10, 48, LS6
Ungdomar	10, 18, 24
Uppenbarelse.....	25
Vittnesbörd	2, 10
Vänskap	8, 22, LS6
Vänskapskontakt	22, LS14
Världsomfattande kyrka	LS8

Från distributionscentret

Visste du att *Mormons boks berättelser* (artikelnr 35666 180), en bok för familjer med små barn, finns på många språk? Boken innehåller illustrerade berättelser från Mormons bok som återges på ett enkelt sätt för yngre läsare eller för familjer som önskar läsa dessa berättelser ur skrifterna för sina barn. De illustrerade berättelserna kan också användas under samlingsstunden eller i lektionerna under familjens hemafton. Kontakta närmaste distributionscenter eller dina församlings- eller grensledare för att få information om beställning och priser.

Lilla stjärnan

Spår i snön

Om vi väljer att tjäna Herren försäkrar president Thomas S Monson oss om att vi kommer att ha den bästa av vägvisare som leder oss att gå den rätta vägen.

PRESIDENT THOMAS S MONSON
förste rådgivare i första presidentskapet

Löftet från Ordspråksboken ger oss mod:
”Förtrösta på HERREN av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd. Räkna med honom på alla dina vägar, så skall han göra dina stigar jämna.”¹

Herren har uppenbarat följande försäkran: ”Jag skall gå framför eder. Jag skall vara på eder högra sida och på eder vänstra, och min Ande skall vara i edra hjärtan och mina änglar runt omkring eder för att understödja eder.”²

Jag blir inspirerad av den mission som Walter Krause utförde. Han bor i Prenzlau i Tyskland.

Hemlös efter andra världskriget, som så många andra vid den tidpunkten, bodde broder Krause och hans familj i ett flyktingläger i Cottbus och började gå till kyrkan där. Han kallades genast att leda Cottbus gren. Fyra månader senare, i november 1945 när landet fortfarande låg i ruiner,

kom distriktspresident Richard Ranglack fram till broder Krause och frågade honom vad han skulle tycka om att gå på mission. Broder Krauses svar återspeglar hans hängivenhet till kyrkan. Han sade: ”Jag behöver inte fundera på det. Om Herren behöver mig, så går jag.”

Han gav sig av den 1 december 1945, med tjugo tyska mark på fickan och en bit torrt bröd. En medlem i grenen hade gett honom en vinterrock efter en son som stupat i kriget. En annan medlem, som var skomakare, gav honom ett par skor. Med detta och två skjortor, två näsdukar och två par strumpor, gick han på mission.

Vid ett tillfälle mitt i vintern gick han från Prenzlau till Kammin, en liten by i Mecklenburg, där fyrtiosex personer kom till mötena. Han kom fram långt efter mörkrets inbrott, efter en sex timmar lång vandring längs vägar, stigar och slutligen

över plöjda åkrar. Inte långt från byn kom han till ett stort, vitt, platt område som det var lätt att gå på, och han kom strax fram till en medlems hem där han kunde övernatta.

Nästa morgon knackade skogsvaktaren på dörren till medlemmens hus och frågade: "Har du gäster?"

"Ja", var svaret.

Skogsvaktaren fortsatte: "Kom då och se på hans fotspår". Det stora, platta området som broder Krause hade vandrat över var en frusen sjö, och vid ett tidigare tillfälle hade skogsvaktaren gjort ett hål i isen i mitten

av sjön för att fiska. Vinden hade drivit snö över hålet och fyllt det så att broder Krause inte kunde se faran. Hans fotspår gick till höger intill hålets kant och sedan rakt mot medlemmens hus, utan att han sett hålet. Nedtyngd av sin ränsel och sina gummistövlar skulle han utan tvivel ha drunknat om han hade gått ett steg närmare hålet som han inte kunde se.

Om någon av oss känner sig otillräcklig, eller har en benägenhet att tvivla på sin förmåga att tjäna Herren, kom då ihåg denna gudomliga sanning: "För Gud är allting möjligt."³ ●

Från ett tal under generalkonferensen i april 2002.

SLUTNOTER

1. Ordspråksboken 3:5-6.
2. L&F 84:88.
3. Matteus 19:26.

Välj det rätta

1. Engelska	a. Choisis le bien		
2. Danska	b. Piliin ang Tama		
3. Holländska	c. Filifili Mea Tonu		
4. Franska	d. Kies de goede weg		
5. Tyska	e. 옳은일을 선택하라		
6. Italienska	f. Velg det rette		
7. Ryska	g. Conserve a Tua Rota		
8. Ukrainska	h. Choose the Right		
9. Japanska	i. Wähle das Rechte		
10. Tagalog	j. Vælg det rette		
11. Tonga	k. Fili ki he Totonú		
12. Finska	l. せいぎをえらぶ		
13. Spanska	m. Haz lo justo		
14. Norska	n. Scegli il giusto		
15. Koreanska	o. 選正義		
16. Svenska	p. Välj det rätta		
17. Samoanska	q. Выбирай истину		
18. Portugisiska	r. Выбирай правильно		
19. Kinesiska	s. Valitse oikein		

Gör vad är rätt

VICKI F MATSUMORI

”Du skall göra det som är rätt ... i Herrens ögon” (5 Mos 6:18).

Hur kommer vi ihåg att välja det rätta? Äldste L Tom Perry i de tolv apostlarnas kvorum berättar om en ung pojke och hans vänner som hittade en paket cigaretter: ”De bestämde sig för att gå bakom några stora klippblock och röka ... De tände cigaretterna, och den unge mannen sade att när han tittade ner på den glödande cigarett han höll mellan fingrarna, fick han syn på sin VDR-ring. Han släckte snabbt cigaretten ... Han valde att göra det rätta när han kom ihåg vad symbolen stod för” (se ”Gör rätt val”, *Nordstjärnan*, jan 1994, s 62).

Ibland befinner vi oss i liknande situationer. Vi måste välja vad vi ska göra. Lyckligtvis kan vi lyssna till den Helige Andens viskningar.

För mer än 30 år sedan kom Primärs ledare på ett sätt att hjälpa barnen komma ihåg att välja det rätta, så att Anden kunde vara hos dem. En ring formad som en sköld med bokstäverna VDR påminde barnen om att göra rätt val. Också idag blir barnen påmind om att välja det rätta när de ser denna symbol.

Vi får stora välsignelser när vi lyssnar till den Helige Anden och gör det rätta. Äldste Perry sade: ”Jag lovar er att ni finner evig lycka, om ni ständigt väljer att göra det rätta” (*Nordstjärnan*, jan 1994, s 64).

VDR-ringar

För att göra en VDR-ring klipper du ut den rektangulära pappersbiten och viker den längs med den streckade linjen. Forma en ring som passar på ditt finger och limma ihop ändarna. Färglägg VDR-sköldarna och klipp ut den som är på ditt språk och limma fast den på ringen. Para sedan ihop orden *Välj det rätta* med rätt språk.

Förslag till samlingsstunden

1. Sätt upp följande ordremsor för att hjälpa barnen förstå hur den Helige Anden kan hjälpa dem: VARA HOS ER, LÄRA ER ALLT, FÖRA ER IN I HELA SANNINGEN, VITTNA FÖR ER, VISA ER VAD NI SKA GÖRA, VITTNA OM FADERN OCH JESUS KRISTUS och HJÄLPA ER ATT LÄRA KÄNNA ALL SANNING. Låt barnen bitta och högt läsa upp följande skriftställen: Johannes 14:16–17; Johannes 14:26; Johannes 16:13; Hebreerbrevet 10:15; Andra Nephi 32:5; Tredje Nephi 28:11; Moroni 10:5. Be dem para ihop skriftställena med ordremsorna. Låt ett barn lämna rummet och ett annat gömma en ordremsa. Sjung en sång om att välja det rätta och be det första barnet bitta ordremsan genom att de andra sjunger högre när han eller hon kommer närmare, och svagare när han eller hon kommer längre ifrån ordremsan. Gör samma sak med de andra ordremsorna och skriftställena. Läs Första Korintierbrevet 3:16–17. Uppmana barnen att välja det rätta och hålla sina kroppar rena, så att de är värdiga att känna den Helige Andens inflytande.

2. Gå igenom Mina evangelieideal (se Liahona, apr 1999, LS8–9) genom att dela upp Primär i grupper och låta varje grupp välja ett av idealen, skriva det på en papperslapp och sedan komma på ett praktikfall för det (se Undervisning: Den högsta kallelsen, s 175–176). Lagg papperslapparna med framsidan nedåt på golvet. Låt barnen turas om att välja ett ideal genom att kasta en bönpåse eller något annat på papperslapparna. Låt den rätta gruppen presentera praktikfallet för det idealet och låt de andra barnen diskutera hur man bäst kan leva efter det. Sjung sånger och psalmer om att välja det rätta. ●

En lärare som brydde sig

TAMRA FLAKE KRISER

En sann berättelse

"Jag är den gode herden, och jag känner mina får" (Job 10:14).

Mandy* var en vän i min församling när jag växte upp. Vi gick till Primär tillsammans. Hon hade inga bröder eller systrar och bodde med sin mamma som sällan kom till kyrkan.

På den tiden hade vi Primär på en eftermiddag mitt i veckan. En gång när vi väntade på att Primär skulle börja, sade några av flickorna i vår klass en del saker som sårade Mandys känslor. Hon började gråta och gick hem.

Senare när vår lärare läste upp våra namn, stannade hon till när hon kom till Mandys namn och frågade om

någon visste var hon var. Det blev tyst i rummet och några flickor började skruva på sig i stolarna. Det tog ingen lång stund för vår lärare att få reda på vad som hade hänt.

Vår primärlärare lade undan lektionen som hon hade förberett och lärde oss en läxa som jag aldrig har glömt. Hon ställde sig upp och sade att vi alla skulle gå till Mandys hus och be om förlåtelse och bli vänner igen.

Vi var tysta medan vi gick de två eller tre kvarteren till Mandys hus. Först kändes det pinsamt när hon kom till dörren med röda och svullna ögon. Men vi bad om förlåtelse och hon förlät oss. Vi blev vänner igen och snart hade alla tårar i ögonen.

Mandy kom tillbaka till Primär den dagen. Hon fortsatte att komma varje vecka och att vara trofast som tonåring. När hon blev vuxen gifte hon sig med en återvänd missionär i templet. Idag uppfostrar hon och hennes make en härlig familj. De är fortfarande aktiva och engagerade i kyrkan.

Jag är tacksam för den primärlärare som brydde sig så mycket om oss att hon undervisade oss om kärlek och omvändelse genom att ta med oss och gå och hitta ett förlorat får. Genom hennes exempel lärde jag mig hur mycket Mandy – och resten av oss – betydde, inte bara för henne, utan också för vår himmelske Fader och Jesus Kristus. Jag har aldrig glömt det hon lärde oss. ●

**Namnen är ändrade.*

1. Bonjour! Jag heter Laurence. Jag bor i en vacker stad i närheten av en jättestor stad som är känd för sin vackra konst och arkitektur. I mitt land har många familjer ett eller två barn, så min familj på nio märks verkligen! Några av medlemmarna i mitt land åker till templet i Frankfurt i Tyskland och andra åker till templet i Haag i Nederländerna.

2. Jag heter María. Jag bor i en by högt upp i Anderna. Språket som jag talar kallas aymara och jag lär mig också spanska i skolan. I min familj äter vi för det mesta potatis till middag och jag hjälper ofta min mamma att bära vatten från brunnen. I mitt land finns det ett tempel i en stad som heter Cochabamba.

3. Jag heter Lani. Jag bor på en vacker ö och nästan hälften av människorna i mitt land är medlemmar i kyrkan. Min favoriträtt är gjord på kött och kokosmjölk som viras in i taro- och bananblad. Det närmaste templet finns i vår huvudstad Nuku'alofa.

4. Jag heter Isaac. Jag bor i en by omgiven av en vacker grön skog med bananträd, palmer, ormbunkar och bambuträd. Jag döptes i en flod. De första missionärerna kom till mitt land 1978 och nu håller ett tempel på att byggas i staden Aba!

5. Jag heter Sarah. Jag bor i en liten stad som heter Nauvoo, vid kanten av en stor flod. Profeten Joseph Smith och de första medlemmarna i kyrkan bodde i den här staden på 1840-talet. Det vackra templet som de byggde här förstördes senare och har nyligen återuppbyggts.

6. Jag heter Neil. Det bor omkring en miljard människor i mitt land och många av dem praktiserar en religion som kallas hinduism. I den jättestora staden jag bor i, New Delhi, finns det två grenar i kyrkan. Min mamma och pappa och jag reste till templet i Hongkong i Kina för att besglas till varandra.

7. Jag heter Norberto. Jag talar två språk – franska i skolan och malagassiska hemma. Mitt land är en stor ö och där finns det många intressanta djur, bland annat lemurer. När min familj skulle resa till Johannesburg i Sydafrika för att besglas i templet, sålde mina föräldrar vårt hus för att kunna betala för resan.

8. Jag heter Young-Jin. Jag bor i en stad nära Japanska havet och jag älskar att leka på stranden. Jag går i skolan sex dagar i veckan och när jag kommer hem kommer jag alltid ihåg att ta av mig skorna vid dörren. Mina favorithelger är barnens dag och nyår. Jag älskar att se templet när jag kommer till staden Seoul.

I hela världen

JAN PINBOROUGH

Visste du att det finns barn som är medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga i över 100 länder? Läs ledtrådarna här ovanför och para sedan ihop varje barn med det land på kartan som han eller hon bor i.

PARA IHOP RÄTT BARN MED RÄTT LAND

ONDA MÄN DÖDAR STEFANUS

Judarnas ledare, som var rädda för apostlarna, satte Petrus och Johannes i fängelse. Kung Herodes Agrippa lät döda Jakob.

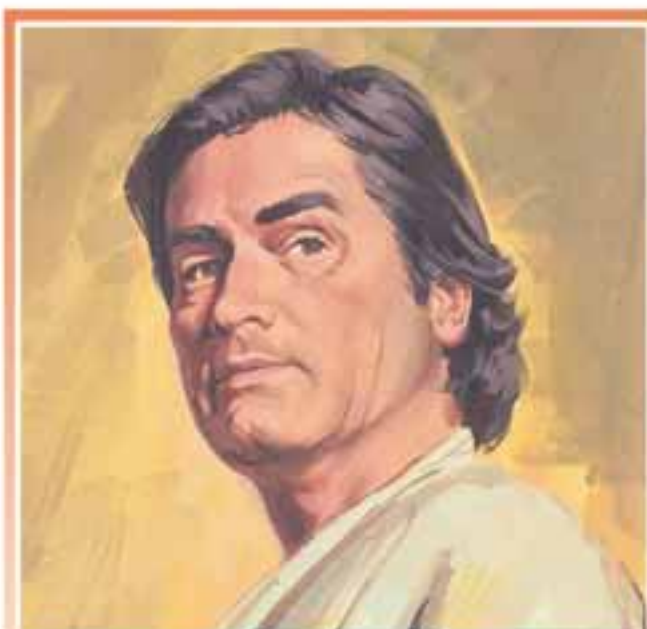
Apostlagärningarna 4:3; 12:1–2

ILLUSTRATIONER PAUL MANN

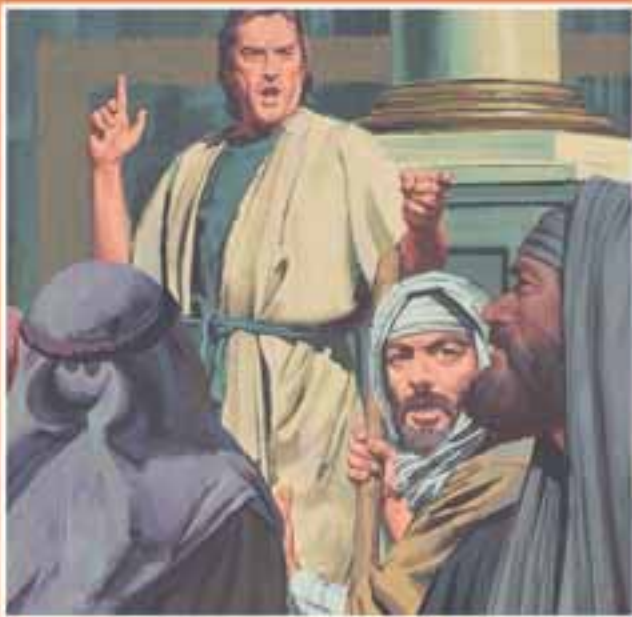
Många fariséer trodde att det inte skulle ske fler underverk när Jesus dog. Men eftersom apostlarna gjorde underverk liksom Jesus hade gjort, trodde många på honom och blev medlemmar i kyrkan.

Apostlagärningarna 4:1–4, 13–17; 5:14

Apostlarna kallade andra män som skulle hjälpa till att leda kyrkan. En av dessa män var en rättfärdig man som hette Stefanus. Han var fylld av den Helige Anden och gjorde många underverk. Han undervisade många om evangeliet.

Apostlagärningarna 6:3–10

Stefanus sade till judarnas ledare att de var onda. Han sade att de hade dödat Jesus Kristus, Guds Son.

Apostlagärningarna 7:51–52

Stefanus tittade upp mot himlen och såg vår himmelske Fader och Jesus Kristus.

Apostlagärningarna 7:55–56

De blev arga och förde ut Stefanus ur staden för att döda honom. De lade sina mantlar vid fötterna på en ung farisé som hette Saulus, som senare kom att kallas Paulus, och kastade sedan stenar på Stefanus. När Stefanus höll på att dö bad han Frälsaren att ta upp hans ande till himlen. Sedan dog han.

Apostlagärningarna 7:57–60

PAULUS FÅR LÄRA SIG OM JESUS

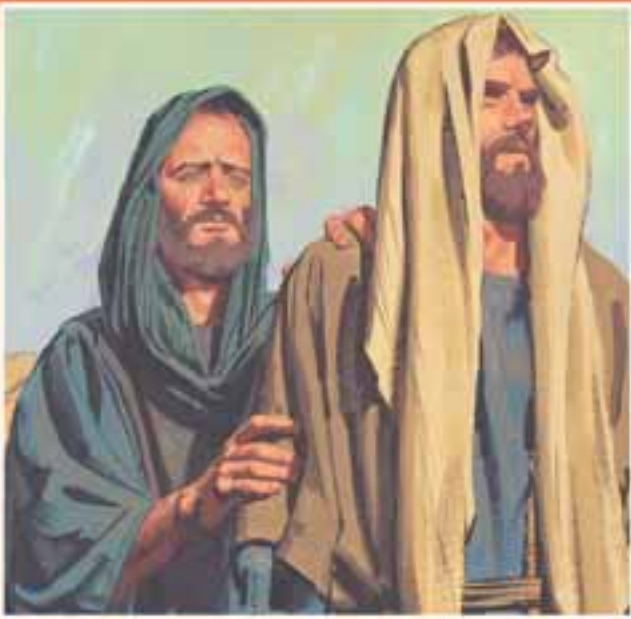
Paulus hade sett när människorna dödade Stefanus. En dag var Paulus på väg till staden Damaskus tillsammans med några vänner för att sätta fler lärjungar i fängelse.

Apostlagärningarna 7:58; 9:1-2

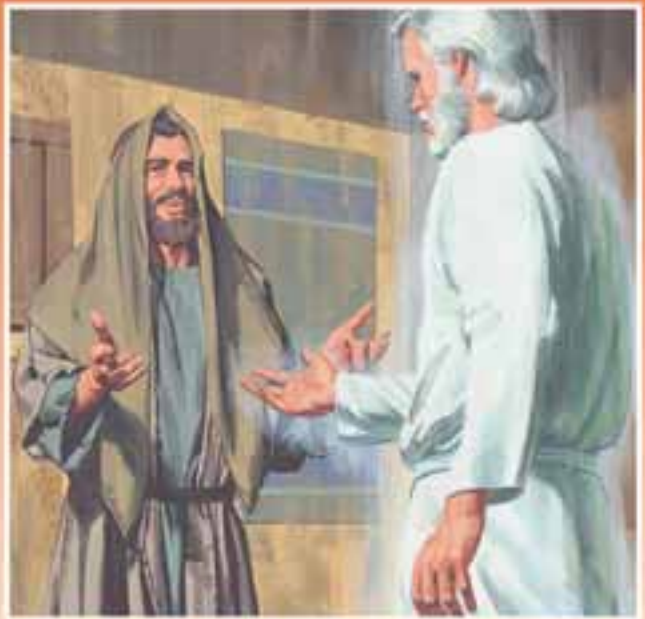
Plötsligt kom ett starkt ljussken ner från himlen och strålade runt omkring honom. Han föll till marken. Sedan hörde han Jesu röst från himlen, som frågade honom varför han försökte göra illa de heliga. Paulus blev rädd. När han frågade Jesus vad han skulle göra, sade Frälsaren att han skulle gå till staden, och där skulle någon tala om för honom vad han behövde veta.

Apostlagärningarna 9:3-6

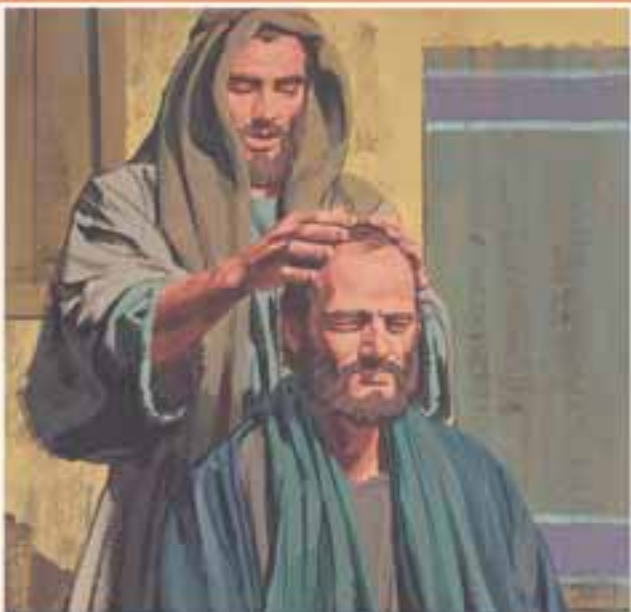
Paulus ställde sig upp och öppnade ögonen, men han kunde inte se. Han var blind. Hans vänner tog honom till Damaskus.

Apostlagärningarna 9:8–9

En lärjunge som hette Ananias bodde i Damaskus. I en syn talade Jesus om för Ananias att gå till Paulus.

Apostlagärningarna 9:10–11

Ananias hade prästadömet. Han lade händerna på Paulus huvud och gav Paulus synen tillbaka. Sedan döpte Ananias Paulus och gav honom den Helige Andens gåva.

Apostlagärningarna 9:17–18

Paulus blev missionär för kyrkan. Han skrev många brev. Han åkte till många länder och undervisade om evangeliet. Och när några av de andra apostlarna hade dödats, ordinerades Paulus också till apostel.

Apostlagärningarna 26:16–23; Romarbrevet 1:1

Vi ska till Primär

Från en intervju med äldste Robert R Steuer i de sjuttios kvorum, som för närvarande verkar i presidentskapet för området Brasilien Nord, av Hilary M Hendricks

"Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket" (Matt 18:3).

Min familj flyttade till Salt Lake City i Utah från Milwaukee i Wisconsin när jag var två år gammal. Mina föräldrar föddes i Tyskland och tillhörde den lutherska kyrkan. Men när jag växte upp var många av mina vänner medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Mina vänner och jag lekte tillsammans en eftermiddag när en av dem sade: "Vi ska till Primär. Vill du följa med?" På den tiden

Ovan: Som 7-åring, som 4-åring, kort före sin mission till Brasilien, med sin hustru Margaret och deras unga familj, med sin familj.

hölls Primär på en veckodag. Jag var intresserad av lektionerna och att vara med mina vänner. Jag visste att min lärare brydde sig om mig och primärsångerna gav mig en varm känsla i hjärtat.

Efter några veckor frågade primärläraren om jag skulle vilja lära mig mer om kyrkan. Hon frågade också mina föräldrar om de ville lära sig mer. Församlingsmissionärerna kom hem till oss. Mina föräldrar valde att inte bli medlemmar i kyrkan, men de såg att jag ville bli det och sade att jag fick döpas. Efter mitt dop fortsatte jag att gå till Primär med mina vänner, men jag gick bara till söndagsmötena ibland.

När jag blev 12 år sade min biskop att jag hade rätt ålder för att bli diakon. Biskopen förklarade att vår himmelske Fader delar med sig av sin kraft till kyrkan genom prästadömet. Om jag höll buden, kunde jag göra saker åt Jesus Kristus – dela ut sakramentet, undervisa om evangeliet och en dag ge prästadömsvälsignelser för att hjälpa människor som var sjuka eller ledsna. Jag ville ha prästadömet och bli en sådan slags pojke. Jag sade att jag skulle komma på söndagsmötena och verkligen försöka att inte missa någon söndag.

Snart var jag förberedd för att bli diakon och mina föräldrar kom till ordinationen. Jag kommer ihåg följande söndag när jag delade ut sakramentet för första gången. Jag skulle gå med bröd upp till biskopen och till de andra på förhöjningen. När jag gick upp för trappan, lossnade handtaget på sakramentsbrickan och brickan och brödet åkte i golvet. Det kändes som om alla i hela universum tittade på mig. Biskopen kom fram, lade sin arm om mig och viskade: "Vi tar bara upp det här brödet och lägger det på brickan. Sedan kan du sitta här tills de är färdiga med brödet, så kan du dela ut vattnet." Som tur var kunde jag dela ut vattnet utan problem.

Biskopens vänlighet och värme hjälpte mig att inte bli generad. Jag kände en stor kärlek för honom och var glad att han var min biskop.

När jag var präst lovade vår kворumrådgivande oss att om vi slutade göra läxor på söndagarna och började studera skrifterna, så skulle vi få bättre betyg och få ett vittnesbörd om Joseph Smith. Jag hade en stark känsla av att om jag gjorde som han sade, så skulle jag bli välsignad hela livet. När jag studerade evangeliet lärde jag mig att Joseph Smith var en Guds profet som återställde kyrkan i de sista dagarna.

Under hela min tonårstid tog mina ledare i kyrkan hand om mig. Eftersom min mor dog när jag var 15 år och min far hade en allvarlig sjukdom, behövde jag arbeta på kvällarna för att tjäna pengar och gå till skolan på dagarna. Jag ville gå ut som heltidsmissionär, men jag visste inte hur jag skulle kunna spara ihop tillräckligt med pengar till det. Då sade presidenten för äldstekvorumet i min församling att kворumet skulle hjälpa till att betala min mission. Jag var glad och tacksam att de skulle hjälpa mig att bli missionär. Med deras hjälp kunde jag vara missionär i Brasilien. Många år senare var min hustru och mina barn med mig i Brasilien när jag verkade som missionspresident.

Jag uppmanar er barn i kyrkan att se hur era ledare lever efter evangeliet. I era församlingar och grenar finns det många heliga som tror på Jesus Kristus och försöker följa hans lärdomar. Genom att följa deras exempel kommer ni själva att bli rättfärdiga ledare. Försök bli bättre på att skilja mellan rätt och fel. Lägga märke till hur ni *känner* er när ni är i Primär. Bjud in era vänner till kyrkan och till Primärs aktiviteter. De kan också lära sig om Jesus Kristus och lära sig älska honom, liksom jag gjorde när jag var en pojke. ●

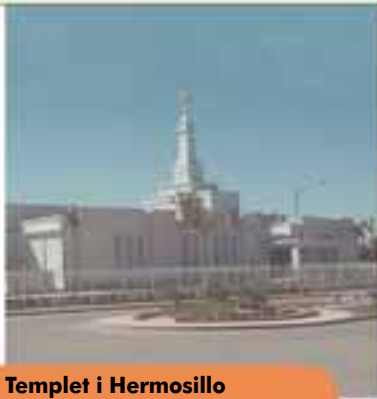
Tempelbilder

I varje nummer av *Lilla stjärnan* under 2003 finns det tempelbilder. Ta ut tempelbilderna ur tidningen, klistra fast dem på tjockt papper och klipp ut dem. Samla bilderna som påminnelse om templets betydelse.

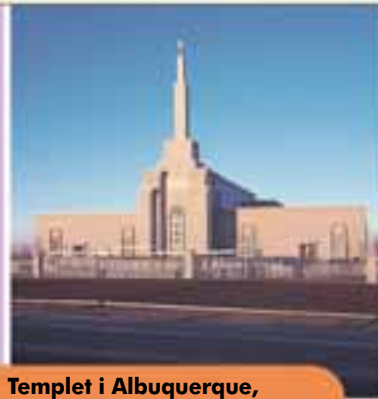
Templet i Ciudad Juárez, Mexico

Invigt 26 april 2000
av president Gordon B Hinckley

Templet i Hermosillo Sonora, Mexico

Invigt 27 februari 2000
av president Gordon B Hinckley

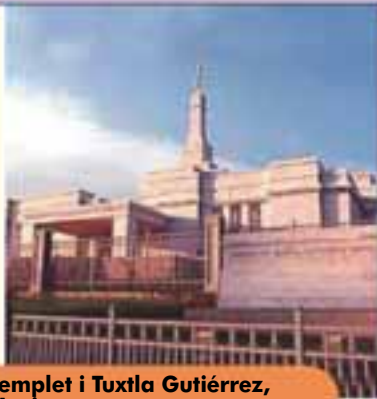
Templet i Albuquerque, New Mexico

Invigt 5 mars 2000
av president Gordon B Hinckley

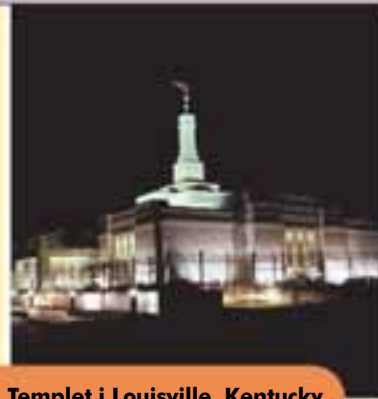
Templet i Oaxaca, Mexico

Invigt 11 mars 2000
av president James E Faust

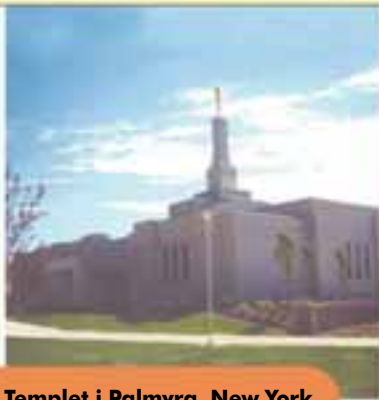
Templet i Tuxtla Gutiérrez, Mexico

Invigt 12 mars 2000
av president James E Faust

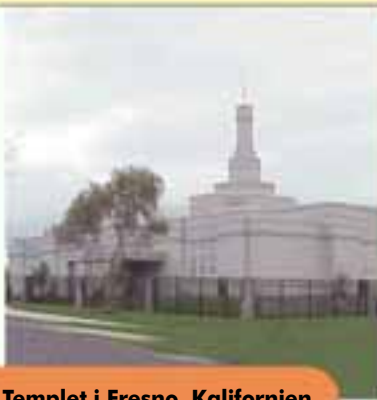
Templet i Louisville, Kentucky

Invigt 19 mars 2000
av president Thomas S Monson

Templet i Palmyra, New York

Invigt 6 april 2000
av president Gordon B Hinckley

Templet i Fresno, Kalifornien

Invigt 9 april 2000
av president Gordon B Hinckley

Templet i Medford, Oregon

Invigt 16 april 2000
av president James E Faust

Kristus kallar två lärjungar, av Gary E Smith

”När Jesus vandrade utmed Galileiska sjön, fick han se två bröder, Simon som kallas Petrus och hans bror Andreas, kasta ut nät i sjön. De var fiskare. Han sade till dem: ’Följ mig, så skall jag göra er till människofiskare’” (Matt 4:18–19).

När Frälsaren hade samtalat med den samaritiska kvinnan vid brunnen (omslagetets framsida) och undervisat om liknelsen om den barmhärtige samariten (ovan), fick aposteln Petrus ett eget vittnesbörd om att Kristus "tar emot den som fruktar honom och gör det som är rätt, vilket folk han än tillhör" (Apg 10:35). "Nya testamentet är 'ett bättre förbund' eftersom så mycket lämnas åt hjärtats och sinnets avsikter och den Helige Andens maningar. Denna förfining av själen är en del av den styrka som ett personligt vittnesbörd om Jesus Kristus ger. Det kan inte finnas något vittnesbörd om inte den Helige Anden vittnar för vårt hjärta och sinne." Se president James E Faust, "Ett bättre förbund", s 2.